

eul_wid: vrc-aa

Ἀρισταίνετος · Aristaenetus the Epistolographer

Epistles on Love and Beauty

Ἐπιστολαί

Period: Ὀψιμαρχαία Late Antique

Dialect: Κοινή Koine

Format: Ἐπιστολή Epistle

1 t [t2] ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α' α' Ἀρισταίνετος Φιλοκάλω.

1 1 (t1) Λαΐδα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην εὖ μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις, κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτῃ, καὶ τῶν Χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ· ὁ δὲ χρυσοῦς Ἔρως ἐπαίδευσεν τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὁμμάτων βολαῖς. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστος φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὐκλεία καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκῶν. ἐκείνη γὰρ (ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις) λευκαὶ μὲν ἐπιμίξαι καὶ ὑπέρυθροι παρειαί, καὶ ταύτῃ τὸ φαιδρὸν ἐκμιμοῦνται τῶν ῥόδων· χεῖλη δὲ λεπτὰ καὶ ἡρέμα διηρημένα καὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρότερα· ὀφρὺς τε μέλαινα, τὸ μέλαν ἄκρατον· τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρὺς διορίζει· ῥίς εὐθεῖα καὶ παρισυμένη τῇ λεπτότητι τῶν χειλῶν· ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς καὶ καθαροὶ φωτὶ διαλάμποντες· τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάνταται, καὶ τὸ κύκλω λευκόν, αἱ γλῆναι λευκότεραι, καὶ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται, καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον εὐδοκιμεῖ παρακείμενον. ἔνθα δὴ τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεστι προσκυνεῖν· ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει καθ' Ὅμηρον ἐμπερὴς, καὶ ταύτην αἱ χεῖρες τημελοῦσι τῆς Ἀφροδίτης. τράχηλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῷ προσώπῳ καὶ ἀκόσμητος ἦ, δι' ἀβρότητα τεθάρρηκεν ἑαυτῷ· περικείται μέντοι λιθοκόλλητον περιδέραιον, ἐν ᾧ τοῦνομα γέγραπται τῆς καλῆς· γράμματα δ' ἐστὶ τῶν λιθιδίων ἢ θέσις. ἔτι δὲ εὐμήκης ἡλικία· σχῆμα καλόν τε καὶ περίμετρον καὶ τῷ τύπῳ συνδιατιθέμενον τῶν μελῶν. ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτῃ ἐστίν, ἐκδῶσα δὲ ὅλην πρόσωπον φαίνεται. βάδισμα τεταγμένον βραχὺ δέ, ὥσπερ κυπάριτος ἢ φοινίξ σείομενος ἡσυχῇ, ἐπεὶ φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ὑπερήφανον. ἀλλ' ἐκείνους μὲν οἷα φυτὰ κινεῖ ζεφύρου πνοή, αὐτὴν δὲ πῶς ὑποσαλεύουσι τῶν Ἑρώτων αἱ αὖραι. ταύτην ἑαυτοῖς ὡς οἶόν τε ἦν οἱ κορυφαῖοι γεγράφασι τῶν ζωγράφων. ἡνίκα οὖν δέοι γράφειν Ἑλένην ἢ Χάριτας ἢ καὶ αὐτὴν γε τὴν ἄρχουσάν τῶν Χαρίτων, οἷον εἰς ὑπερφυῆς παράδειγμα κάλλους ἀφορῶντες ἀνασκοποῦσι τὴν εἰκόνα Λαΐδος, κάντεϋθεν ἀποτυποῦνται θεοπρεπῶς τὸ φιλοτεχνούμενον εἶδος· μικροῦ με παρῆλθεν εἰπεῖν ὡς κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξέθοῦσι βιαίως. οὕτω μέντοι σύμμετρα καὶ τρυφερά τῆς Λαΐδος τὰ μέλη, ὡς ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὅσῃ τῷ περιπτυσσομένῳ δοκεῖν. τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἀπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί, καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς ἀγκάλας ὑπέικει. ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαί, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρήνες, ὅσον ἢ γλῶττα στωμύληθος. τῶν Χαρίτων πάντως ἢ Λαῖς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. οὕτως οὖν τὴν ἐμὴν ὠραῖζομένην καὶ τρυφῶσαν ὑπὸ πλούτου τῆς εὐπρεπείας

οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος ἐν ἐλαχίστῳ μωμήσαιτο. ἀλλὰ πόθεν ἄρα με τοιαύτης ἡξίωσεν Ἀφροδίτη; περὶ κάλλους οὐκ ἠγωνίσαστο παρ' ἐμοί, Ἥρας Ἀθηνᾶς οὐκ ἔκρινα τὴν θεὸν εὐπρεπεστέραν ὑπάρχειν, ψῆφον αὐτῇ δίκης οὐκ ἀπέδωκα μῆλον, καὶ ἀπλῶς μοι ταύτην πεφίλοτίμηται τὴν Ἑλένην. ^[45]

1 1 (50) ὦ πότνια Ἀφροδίτη, τί σοι τῆς Λαΐδος ἔνεκα θύσω; ἦν οἱ προσβλέποντες ἀποτροπιάζουσιν ὧδε σὺν θαύμασι προσευχόμενοι τοῖς θεοῖς: „ἀπίτω φθόνος τοῦ κάλλους, ἀπίτω βασκανία τῆς χάριτος“. τοσοῦτον αὐτῇ περίεστιν εὐπρεπείας, ὡς τῶν προσιόντων ἀγλαΐζειν τὰς κόρας τὴν Λαΐδα. καὶ γέροντες εὖ μάλα πρεσβῦται θαυμάζουσιν, ὡς οἱ παρ' Ὀμήρῳ δημογέροντες τὴν Ἑλένην, καὶ „εἴθε“, φασίν, „ἢ ταύτην ἠτύχησαμεν ἠβῶντες ἢ νῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας“. οὐ νέμεσις τὸ γύναιον εἶναι διὰ στόματος τῇ Ἑλλάδι, ἔνθ' οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τῆς Λαΐδος τὸ κάλλος. οὐκ ἔχω ὅ τι λέγω, οὐδὲ ὅπως παύσομαι· λήξω δὲ ὅμως, ἐν μέγιστον ἐπευχόμενος τοῖς γραφεῖσι, τῆς Λαΐδος τὴν χάριν, ἥς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών. ΠΑΡΘΕΝΟΙ ΝΕΑΝΙΣΚΟΝ ΕΦΑΜΙΛΛΩΣ ΠΟΘΟΥΣΑΙ β' [***] Ἐσπέρα τῇ προτεραίᾳ μελωδοῦντί μοι κατὰ τινα στενωπὸν δύο κόραι προσῆλθον ἀναβλέπουσαι χάριν Ἐρωτος μειδιῶσαι καὶ μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων· κάμει διηρώτων αἱ μείρακες ἀμιλλώμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀδόλως καὶ ἥθος οὐ πεπλασμένον ἐμφαίνουσιν· „ἐπειδὴ μέλη προσάδων καλὰ τὰ δεινὰ τῶν Ἐρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς σῆς εὐμουσίας, ἥς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὡσὶ καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπέπληκας ἐκατέρας ἀμφοτέρων ἡμῶν, τίνος ἔνεκε μελωδεῖς; ἐκατέρα γὰρ ἑαυτὴν ἐρᾶσθαι φησι. ^[10]

1 2 (t1) ^[t4] καὶ ζηλοτυποῦμεν ἤδη καὶ διὰ σὲ φιλονείκως καὶ μέχρι τριχῶν συμπλεκόμεθα πολλάκις ἀλλήλαις.“ „ἀμφοτέραι μὲν ὁμοίως“, εἶπον, „καλαί, πλὴν οὐδετέραν ποθῶ. ἅπιτε οὖν, ὦ νεάνιδες, ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. ἄλλης ἐρῶ, πρὸς αὐτὴν βαδιοῦμαι.“ „κόρη“, φασίν, „ἐκ γειτόνων οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καλή, καὶ φῆς ἄλλης ἐρᾶν; ψεύδη προφανῶς. ὁμοσον ὡς ἡμῶν οὐδετέραν ποθεῖς“. προσεγέλασα τῆνικαῦτα βοῶν ὡς „εἰ μὴ θέλω, πρὸς ἀνάγκης ἐπάγετέ μοι τὸν ὄρκον;“, „μόλις“, ἔφησαν, „κατέβημεν καιρὸν εὐκαιρον εὐροῦσαι λαβοῦσαι, καὶ παρίστασαι διαπαίζων ἡμᾶς. οὐκ ἀφετέος εἶ, οὐδὲ καταβαλεῖς ἡμᾶς ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης.“ καὶ ἅμα λέγουσαι προσεῖλκον, ἐγὼ δὲ πῶς ἡδέως ἠναγκαζόμην. μέχρι μὲν οὖν δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὄντιναοῦν, τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἐν κεφαλαίῳ τοσοῦτον λεκτέον, ὡς οὐδεμίαν λελύπηκα, θάλαμον αὐτοσχέδιον εὐρὼν ἀρκοῦντα τῇ χρεῖᾳ. ΕΤΑΙΡΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΥΠΟ ΔΕΝΔΡΩΙ ΣΥΝΕΥΩΧΗΘΕΝΤΕΣ ΑΛΛΗΛΟΙΣ γ' Φιλοπλάτανος Ἀνθοκόμη.

1 3 (t1) Τῇ Λειμώνῃ χαριέντως ἐν ἐρωτικῷ συνεισιτιώμην παραδείσῳ καὶ μάλα πρέποντι τῷ κάλλει τῆς ἐρωμένης· ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφῆς τε καὶ σύσκιος, πνεῦμα δὲ μέτριον, καὶ πόα μαλθακὴ ὥρα θέρους ἐπανθεῖν εἰωθυῖα (ἐπὶ τοῦ πεδίου κατεκλίθημεν οἷα τῶν πολυτελεστάτων δαπιδῶν) δένδρη τε πολλὰ τῆς ὁπώρας πλησίον, „ὄγχναι καὶ ροιαί καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι“, φαίη τις ἂν καθομηρίζων τῶν ὁπωρινῶν αὐτόθι Νυμφῶν τὸ χωρίον. ἦν μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα δένδρα πλησίον, εὐάνθη μὲν τοὺς ὄρηκας, πάμφορα δὲ τὸν καρπὸν, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν ἐράσμιον τόπον. καὶ τούτων ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις, εἴτα τῇ ρινὶ προσάγων γλυκυτέρας ἐπὶ πλεῖστον εἰσέπνεον εὐοσμίας. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα γε ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττους, ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρυῶν, ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν, οἱ δὲ ὀμφακες, οἱ δὲ οἰνάνθαι δοκοῦσιν. ἐπὶ τοίνυν τοὺς πεπανθέντας ὁ μὲν ἀνερριχάτο βεβηκῶς ἐπὶ τῶν κλάδων, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθεὶς ἱκανῶς ἄκρα μὲν τῇ λαιᾷ σφοδρῶς εἵχετο τοῦ φυτοῦ, τῇ δεξιᾷ δὲ παρετρύγα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου χεῖρα ὥρεγε τῷ γεωργῷ ὡς ὑπεργεγηρακότη. ἢ δὲ πηγὴν χαριεστάτην ὑπὸ τῇ πλατάνῳ ρεῖ ὕδατος εὖ μάλα ψυχροῦ, ὡς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, καὶ διαφανοῦς τοσοῦτον, ὥστε συνεπινηχομένων κατὰ διαυγὲς ὕδατιον καὶ διαπλεκομένων

ἐπαφροδίτως ἀλλήλοις ἅπαν ἡμῶν φανερώς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος. ὅμως οὖν οἶδα πολλάκις τὴν αἴσθησιν πλανηθεὶς πρὸς ὁμοιότητα μήλων τε καὶ τῶν ἐκείνης μαστῶν· μήλου γὰρ ἄμφοϊν μεταξὺ ἐν τοῖς ὕδασι διανηχομένου τῇ χειρὶ κατεδραξάμην, τοῦτο εἶναι νομίσας τὸν κυδωνιώντα τῆς ποθουμένης μαστόν. καλὴ μὲν οὖν, νῆ τὰς τῆς πίδακος νύμφας, καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ πηγὴ, φαιδροτέρα δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῖς εὐωδεστέροις ἐπικοσμηθεῖσα τῶν φύλλων καὶ τοῖς μέλεσι τῆς Λειμώνης, ἣτις καίπερ ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὖσα, ὅμως, ὅταν ἀπεκδύεται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπρόσωπος εἶναι δοκεῖ. καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγὴ, εὐκραὴς δὲ καὶ ἡ τοῦ ζεφύρου πνοή, τὸ χαλεπὸν παραμυθουμένη τῆς ὥρας, λεπτὸν ἅμα καὶ ὑψηλὸν ἐνηχοῦσα καὶ τῆς εὐωδίας πολὺ συνεπαγομένη τῶν δένδρων, τοῖς μύροις ἀντέπνει τῆς γλυκυτάτης. καὶ συμμιγῆς ἦν εὐοσμία καὶ μικροῦ γε ὁμοτίμως τὴν αἴσθησιν εὐφραίνοντων· βραχὺ γάρ, ἡγοῦμαι, τὸ μύρον ἐνίκα, ὅτι γε τῆς Λειμώνης ὑπῆρχε τὸ μύρον. ἔτι δὲ τὸ ἔμπνουν τῆς αὔρας, δι' ἣν καὶ τὸ πνίγος τῆς μεσημβρίας ἡπιώτερον ἐγεγόνει, λιγυρὸν ὑπῆχει τῷ μουσικῷ τῶν τεττίγων χορῷ. ἡδὺ καὶ ἀηδόνες περιπετόμεναι τὰ νάματα μελωδοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἡδυφώνων κατηκούμεν ὀρνίθων ὥσπερ ἑμμελῶς ὁμιλούντων ἀνθρώποις. ἔτι κάκείνους πρὸ τῶν ὁμμάτων ἔχειν δοκῶ· ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τὴν πόδε καθ' ἓνα, ὁ δὲ ψύχει τὸ πτερόν, ὁ δὲ ἐκκαθαίρει, ὁ δὲ ἥρε τι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ εἰς τὴν γῆν κατανένευκεν ἐπισιτίσασθαι τι ἐκεῖθεν. ^[45]

1 3 (50) ^[t4] ἡμεῖς δὲ ὑφειμένη τῇ φωνῇ διελεγόμεθα περὶ τούτων, ὅπως μὴ ἀποπτήσωνται καὶ διασκεδάσωμεν τῶν ὀρνίθων τὴν θέαν. κάκεῖνό γε, νῆ τὰς Χάριτας, ἐπιτερπέστατον ἦν· τοῦ γὰρ ὀχετηγοῦ κατὰ τάχος ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ καθηγούμενου τῷ ρεύματι, πόρρωθεν ὁ θεράπων φιάλας καλλίστου πόματος πλήρεις ἐπὶ τὸν ὀλκὸν ἡφίει θάττον φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν, οὐ χύδην, ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακεκριμένας ἀλλήλων· ἕκαστον δὲ τῶν ἐκπωμάτων δίκην ὀλκάδων ἐπιχαρίτως διεκπλεόντων πτόρθον Μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφέρετο εὐφυλλον, καὶ ἦν ταῦτα ταῖς εὐπλοούσαις ἡμῶν φιάλαις ἰστία. τοιγαροῦν αὐτοφυῶς ἡρεμαίᾳ καὶ ἀταράχῃ πνοῇ κυβερνώμεναι, καθάπερ νῆες ταχυναυτήσασαι κατὰ πρύμναν ἰσταμένου τοῦ πνεύματος, σὺν τοῖς ἡδίστοις φόρτοις εἰς τοὺς συμπότας εὐδίων προσωρμίζοντο· ἡμεῖς δὲ ὑπουργῶς ἀνασπῶντες ἐκάστην παραθέουσιν κύλικα συνεπίνομεν ἴσον ἴσῳ κεκραμένην μετρίως· ὁ γὰρ ἔμμετρος οἰνοχόος ἐξεπίτηδες τοσοῦτω θερμότερον τοῦ δέοντος τὸν οἶνον συνέμισγεν ὕδατι διαπύρῳ, ὅσον ἔμελλεν ὁ ψυχρότατος ὀλκὸς ἐπιπολάζων αὐτῷ τὸ κραθὲν ἐπιψύχειν, ὅπως ἂν, μόνης γε τῆς ἀμέτρου θερμῆς τῷ ψυχρῷ μειουμένης, τὸ σύμμετρον καταλείψοιτο. καὶ οὕτω δὴ γέγονεν ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην ἡ πᾶσα διατριβή, οὓς ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα. ἡ δὲ Λειμώνη τοῖς ἄνθεσιν οἶον λειμῶνα τὴν κεφαλὴν ἐποιεῖτο. καλὸς δὲ ὁ στέφανος καὶ δεινὸς ἐπιπρέψαι ταῖς ἐν ὥρᾳ ῥάστα καὶ φαιδρότερον τοῖς ῥόδοις ἀποτελέσαι τὸ ἔρευθος, ὅτ' ἂν εἴη τούτων καιρός. ἅπιθι τοίνυν, ὦ φιλότης, ἐκεῖσε (ἔστι δὲ τοῦ καλοῦ Φυλλίωνος τὸ χωρίον), καὶ τοιούτων, εὐχαρὶ Ἀνθοκόμη, συναπόλαυε τῇ ποθουμένη Μυρτάλῃ. ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Δ' Φιλόχορος Πολυαίνω.

1 4 (t1) ^[t4] Ἰππίας ὁ καλὸς ὁ Ἄλωπεκῆθεν ἀρτίως ἔφη πρὸς ἐμὲ γοργῶς ἀποβλέψας· „ὁρᾷς ἐκείνην, ὦ φίλε, τὴν ἐπιβάλλουσιν τὴν χεῖρα παιδίσκη; ὥς εὐμήκης, ὥς καλὴ καὶ λίαν εὐσχήμων. νῆ θεοῦς, ἀστεῖον τὸ γύναιον, οἶον γοῦν ἅπαξ ἰδόντι κατὰ τάχος εἰκάσαι. δεῦρο πλησίον προσμίσξωμεν καὶ πειρασώμεθα τῆς καλῆς.“ „σώφρονος“, εἶπον, „δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα τὸ ἀλουργές ἡμιφάριον, καὶ δέδοικα μὴ προπετῶς ἐγχειρῶμεν. σκοπῶμεν οὖν ἀκριβέστερον· οἶδα γὰρ <τοὺς εὐλαβῶς ἐγχειροῦντας> ἥκιστα εἰς τὸ κινδυνεύειν ἀφικνουμένους.“ ἐμειδίασεν ἐπιτιμητικὸν ὁ Ἰππίας, καὶ τὴν δεξιὰν ἐπιτείνας οἷος ἦν ἐπιρραπίζειν με κατὰ κόρρης καὶ διεμέμφετο λέγων· „ἀφυῆς εἶ, νῆ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ὅλος ἀπαίδευτος Ἀφροδίτης· σῶφρων γὰρ

τήνδε τὴν ὥραν καὶ διὰ μέσου τοῦ ἄστεος οὐκ ἂν οὕτω προῆι κεκαλλωπισμένη τε καὶ ἰλαρὰ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας. οὐδὲ τῶν μύρων ὅσον ὄζει καὶ πόρρωθεν ὑπαισθάνη; οὐδὲ τοῦ κτύπου τῶν εὐήχων ψελλίων ἀκήκοας ἥδιστον ὑποσειομένων, ὅσον ἀποτελεῖν εἰώθασιν αἱ γυναῖκες ἐξεπίτηδες ἀνακουφίζουσαι τὴν δεξιὰν καὶ ἀκροχειρίζουσαι τὸν κόλπον, ἐρωτικοῖς τε συμβόλοις διὰ τούτων τοὺς νέους εἰς ἑαυτὰς προσκαλοῦμεναι; ἀλλὰ καὶ ἐστράφη·, ἔφη, „ἦ δὲ καὶ αὕτῃ ἀντεστράφη. ἐκ τῶν ὀνύχων τεκμαίρομαι τὸν λέοντα. ἰτέον οὖν ἐστίν, ὦ Φιλόχορε, ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς βλάψει, ἀλλ' ἐλπίδες καλαί. πλήν αὐτὸ δείξει, ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος ἔφη. τὸ δὲ προσδοκώμενον φανερὸν ὥς, εἰ θέλομεν, ῥᾶστα ἂν γένοιτο“. προσπελάσας οὖν καὶ προσειπὼν αὐτὴν καὶ ἀντιπροσρηθεὶς ἤρετο φάσκων· „πρὸς τοῦ σοῦ κάλλους, ὦ γύναι, ἐπιτρέπεις ἡμῖν ὁμιλῆσαι περὶ σοῦ βραχέα τῇ θεραπαίνῃ; οὐδὲν δὲ ὦν ἀγνοεῖς διαλεξόμεθα τῇ παιδίσκῃ, οὐδὲ ἀνάργυρον αἰτήσομεν Ἀφροδίτῃ· χαριούμεθα δὲ ὅσον αὕτῃ ἂν ἐθέλοις· ἐθελήσεις δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέτρια. ἐπίνευσον, ὦ καλή, οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸ τιτθίον.“ ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου καὶ οὐ κατειρωνεύσατο τὴν ὑπόσχεσιν, ἔστη τε καὶ ἠρυθρίασε, καὶ ἀπέστειλεν ἐπαγωγὸν τινα καὶ γλυκεῖαν αὐγὴν, οἷα πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσίου. τότε δὴ φησιν Ἰππίας ἐπιστραφεὶς πρὸς με· „οὐκ ἀφυῶς ἐστοχασάμην, οἶμαι, τοῦ τρόπου τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ πέπεικα ταχύ, οὐ χρόνον μακρὸν οὐ λόγον πολὺν ἀναλώσας. σὺ δὲ τούτων ἄπειρος ἔτι. ἀλλ' ἔπου καὶ μάνθανε, καὶ συναπόλαυσον ἐρωτικῶ διδασκάλῳ· τοῦτο γὰρ τὸ μάθημα τῶν ἐρωτικῶν παρ' ὄντιναοῦν ποιοῦμαι δεινότατος εἶναι.“ ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΙΝΟΠΡΕΠΩΣ ΤΟΝ ΣΥΝΟΙΚΟΝ ΑΠΑΤΩΣΗΣ Ε' Ἀλκίφρων Λουκιανῶ.

1 5 (t1) [t2] Πανηγύρεως ἐν προαστείῳ πανδημεὶ τελουμένης καὶ δημοθoinίας ἀφθόνου Χαρίδημος ἐπ' εὐωχίαν συνεκαλεῖτο τοὺς φίλους, ἔνθα καὶ γυνὴ τις παρῆν (ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν), ἦν αὐτὸς ὁ Χαρίδημος (οἶσθα δὲ τὸν νέον ὡς ἐρωτικός) ἐν ἀγορᾷ προϊοῦσαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει καὶ πέπεικε παραγενέσθαι τῷ δείπνῳ. πάντων οὖν εἰς ταῦτ' ἀθροισμένων τῶν δαιτυμόνων ὁ χρυσοῦς ἐστιάτωρ εἰσῆει πρεσβύτην τινὰ συνεπαγόμενος καὶ αὐτὸν δὴ συγκεκλημένον ἡμῖν. ὃν ἐκείνη προσιόντα πόρρωθεν κατιδοῦσα ὀξέως ὑπέδου, καὶ θάττον νοήματος εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα. κάκεισε μεταπεμψαμένη Χαρίδημον· „ἀγνοῖα“, ἔφη, „μέγιστον κακὸν κατειργάσω· οὗτος ὁ πρεσβύτης ἀνὴρ ἐστὶν ἐμός, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἦν ἐκδυσάμενη κατέλιπον ἔξω, ῥαδίως ἐπέγνων, καὶ ὑποψίας, ὡς εἰκός, γέγονε πλήρης. ὅμως, ἂν ταύτην λάθρᾳ καὶ βραχέα τῶν ὄψων ἐπιδώσῃς, αὐτὸν ἐξαπατήσω καὶ τὸν νῦν αὐτῷ κατ' ἐμοῦ διενοχλοῦντα λογισμὸν ἐτέρωσε παρατρέψω.“ τούτων οὖν ἐπιδοθέντων ἀνέξευξεν οἴκαδε, καὶ τὸν σύνοικον ἔφθη, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφυγοῦσα. καὶ προσλαβομένη φίλην αὐτῆς ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν προδιέθηκεν ὅπως ἀμφοτέραι βουκολήσουσι τὸν πρεσβύτην. εἴτα ἦκεν εὐθὺς οὗτος καὶ εἰσπεπῆδηκεν ἔνδον κεκραγῶς ἅμα καὶ πνέων θυμοῦ, τῆς τε γαμετῆς ὧδε τὴν ἀκολασίαν ἐβόα· „τὴν ἐμὴν εὐνὴν οὐποτε χαίρουσα καθυβρίσεις“, καὶ δι' ὧν ἐώρακεν ἱματίων ἀπῆλεγε τὴν μοιχείαν, καὶ ξίφος ἥδη μεμηνῶς ἐπεζήτει. τότε δὴ λοιπὸν ἡ γείτων εἰς καιρὸν ἀνεφάνη καὶ „δέχου τὴν ἐσθῆτα“, φησὶν, „ὦ φιλτάτη. μεγίστην οἶδά σοι χάριν. πεπλήρωκα τὴν εὐχήν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν μηδὲν ἀλαζονικόν. μετάλαβε δὲ καὶ σὺ τῶν προτεθέντων ἡμῖν.“ τούτων οὕτω λεγομένων ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἀνένηφε γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο, καὶ μετὰ τῆς ὑπονοίας εἰς τοσαύτην πραότητα συνδιέλυσεν τὴν ὀργήν, ὡς τοῦναντίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ· „ὦ γύναι, συγγίνωσκέ μοι“, φησὶν· „ἐξέστην, ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς ἔνεκα σωφροσύνης θεὸς τις εὐμενὴς εἰς κοινὴν σωτηρίαν φιλανθρωπῶς ἀπέσταλκε ταύτην, καὶ ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδραμοῦσα.“ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟ ΓΑΜΟΥ ΦΘΑΡΕΙΣΗΣ Ζ' Ἑρμοκράτης Εὐφορίωνι.

1 6 (t1) [t2] Ἐδρη τις πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔφη τροφόν· „εἴ μοι πρότερον ἐπομόσεις ὃ δ' ἂν εἴποιμι φυλάξειν ἀπόρρητον, αὐτίκα τοῦτό σοι λέξω.“ ὁμώμοκεν ἡ τιτθή, ἡ δὲ παῖς εὐθὺς εἶρηκεν· „οὐκέτι σοι

παρθένος ἐγώ, ὥς γε πρὸς σε τάληθές εἰρῆσθαι. “εὐθὺς ἀνακέκραγεν ἡ γραῦς, ἅμα τὴν παρειὰν αἰκίζομένη καὶ σχετλιάζουσα τὸ συμβάν. ἡ δὲ κόρη φησί· „σίγα πρὸς θεῶν, ὦ Σωφρόνη· ἔχε ἡσυχῇ, μὴ τις τῶν ἔνδον ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον· οἴμοι, οὐκ ἀρτίως ὁμώμοκας μηδενὶ παντάπασιν ἐξειπεῖν; τί οὖν, ὦ φίλη, σφόδρα καὶ μεγάλως βοᾷς; νῆ τὴν Ἄρτεμιν, ὦ μήτηρ, καίτοι πρὸς τοῦ ἔρωτος φλεγόμενη δεινῶς, ἐσπούδακα σωφρονεῖν καθ’ ὅσον ἡδυνάμην. σμικρὰ δὲ οἶα τε ἦν καὶ δίχα μοι γέγονε τὰ νοήματα. διελογιζόμενη δὲ πρὸς ἑμαυτήν· ‘πειθαρχήσω τῷ ἔρωτι; ἀμελήσω τοῦ πόθου;’ ἀμφοτέρὰ με κρατεῖ. εἴτα πολὺ μᾶλλον ἐπὶ θάτερα πρὸς τὸν ἔρωτα κλίνω· ἠὺξάνετο γὰρ τῇ μελλήσει, καὶ ὥς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, οὕτως ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπερεφύετο ψυχῆς. οὕτως οὖν ἡττήθην, ὁμολογῶ, τῆς ἀνικῆτου λαμπάδος.” ἔφη τοίνυν ἡ πρεσβύτις· „χαλεπώτατον μὲν τὸ δυστύχημα, τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν ἥσυχνας πολιάν· πλὴν ἐπεὶ τὸ πραχθὲν οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι, τὰ δεύτερα παραινῶ. πέπαυσο τούτων, καὶ μηδὲν περαιτέρω ἐξαμάρτανε, μὴ ποτέ σου τῆς γαστρὸς ὀγκουμένης ἐπὶ προήκοντι τῷ πράγματι καὶ τῷ χρόνῳ ἐναργῶς κατανοήσωσι τὸ τολμηθὲν οἱ τεκόντες. ἀλλ’ εἴθε σοι γάμον ταχύ, πρὶν κατάφωρος γένῃ, συνεπινεύσουσιν οἱ θεοί. ἤδη δὲ τηλικαύτη γεγέννησαι, καὶ αὐτίκα χρημάτων εἰς προῖκα τῷ σῶ δεήσει πατρί.” „τί φῆς, ὦ μήτηρ; τοῦτο δέδοικα μάλιστα πάντων.” „μηδὲν δείσης, ὦ παῖ· ἐγώ σε τηνικάυτα διδάξω πῶς ἂν ἡ πρὸ γάμου γεγонуῖα γυνὴ παρθένος ἔτι δόξῃ τῷ νυμφίῳ.”

ΑΛΙΕΥΣ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΚΟΡΗΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΣ ΕΣΘΗΤΑ ΦΥΛΑΞΑΙ ΜΕΧΡΙΣ ΑΝ ΑΠΟΛΟΥΣΗΤΑΙ ΤΗΙ ΘΑΛΑΤΤΗΙ, ΚΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΟΡΩΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΓΥΜΝΩΘΕΙΣΑΝ Ζ’ Κυρτίων Δικτύι.

1 7 (t1) [t1] Παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐστηκότι μοι κατὰ πέτρας καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κάλλιστον ἰχθὺν ἀνασπῶντι, τοῦ καλάμου κυρτουμένου τῷ βάρει, προσῆλθέ τις εὐπρόσωπος κόρη, κάλλος αὐτοφυὲς καὶ ὁμοιον αὐτομάτῳ φυτῷ φέρουσα. καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἔφην· „ἑτέρα πολλῶ βελτίων τῆς προτέρας ἐμπέπτωκεν ἄγρα.” αὕτη δέ „τὴν ἐσθῆτα,” φησί, „πρὸς τοῦ σοῦ Ποσειδῶνος, φύλαττε τὴν ἐμὴν, ἄχρις ἂν τοῖς κύμασιν ἑμαυτὴν ἀπολούσω.” ἥσθην ἀληθῶς καὶ σφόδρα χαίρων τὴν αἴτησιν προσηκάμην οἶα δὲ μέλλων αὐτὴν καταγυμνωθεῖσαν ὁρᾶν. ὥς οὖν ἐξεδύσατο καὶ τὸν ἔσχατον χιτωνίσκον, ὅλος ἐξέστην ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν μελῶν. ἐξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε καὶ μελαίνης κόμης λευκὸς μὲν τράχηλος, ξανθὴ δὲ παρειά· χρώματα λαμπρὰ μὲν τῇ φύσει, ἀνθηρότερα δὲ τῇ πρὸς τὸ μέλαν φιλονεικία. ἐντεῦθεν εἰσπεπήδηκεν ἔνδον καὶ παρενήχετο τῇ θαλάττῃ· ἦν γὰρ ἀτάραχον καὶ γαλιναῖον τὸ κύμα. καὶ τῷ ἀφρῶ τοῦ περιρρέοντος κύματος ἡ χροιά τοῦ σώματος λευκανθίζουσα παρισσοῦτο. νῆ τοὺς Ἑρωτας, εἰ μὴ πρότερον ἔτυχον τεθεαμένος αὐτήν, ὥήθην ἂν τινα τῶν θρυλουμένων Νηρηίδων ὁρᾶν. ὥς δὲ ἱκανῶς εἶχε τῶν θαλαττίων λουτρῶν, εἶπες ἂν τὴν κόρην ἀνίσχουσιν τῶν κυμάτων ἰδὼν· „οὕτω τῆς θαλάττης τὴν Ἀφροδίτην εὐπρεπῶς προϊοῦσαν γράφουσιν οἱ ζωγράφοι.” αὐτίκα γοῦν προσδραμὼν θοιμάτιον ἐπεδίδουν τῇ ποθουμένη, προσπαίζων ἅμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. ἡ δὲ (ἦν γὰρ, ὥς ἔοικε, σεμνὴ τε καὶ βλοσυρά) ἠρυθρίασε μετ’ ὀργῆς, καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένη καλλίων, τὸ δὲ ὄμμα καίπερ ἀγανακτοῦσης ἡδύ, ὥσπερ καὶ τὸ τῶν ἄστρον πῦρ φῶς μᾶλλον ἐστὶν ἢ πῦρ. τὸν τε θηρατικὸν κατέαξε κάλαμον, καὶ τοὺς ἰχθῦς προσέρριψε τῇ θαλάττῃ. ἐγὼ δὲ ἀμήχανος παρειστήκειν, καὶ οὐς ἐθηρασάμην θρηνῶν καὶ ἦν οὐκ ἤγρευσα μειζόνως δακρύων. ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ ΙΠΠΕΩΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ἢ Ἑχέπωλος Μελησίππῳ.

1 8 (t1) [t1] „Εὐγε τῆς εὐπρεπείας, βαβαὶ τῆς ἐλάσεως. ὥς ἀμφοτεροδέξιος οὗτος πέφυκεν ὁ ἱππότης, καὶ κάλλει διαπρέπει, καὶ ὑπερφέρει τῷ τάχει. ὥς ἔοικε, τοῦτον οὐκ ἐδάμασεν Ἑρως, ἀλλ’ ἔστιν αὐτὸς περιπόθητος Ἀδωνις ταῖς ἐταίραις.” ταῦτά μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήκοεν ἱππεύς, καὶ διαμεμφόμενος ἔφη· „οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον οὐδὲ πρὸς ἐμὲ τοῦτον οἰκείως εἴρηκας τὸν λόγον. ἄριστα μόνος οἶδεν ἱππάζεσθαι πόθος. αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι’ ἐμοῦ τάχιστα τὸν ἵππον ἐλαύνει, καὶ τὸν θέοντα κεντρίζει δεινῶς ὀξύτερον κατεπεύγων. ἐπίδος οὖν, ἱπποκόμε, τοῖς δρόμοις, ἅμα τε ἄδων καὶ ἄσμασιν ἐρωτικοῖς τὸν ἔρωτα θεραπεύων.” ἦδον τοίνυν τοιόνδε πρὸς ἐκεῖνον

αὐτοσχέδιον μέλος, ἐξ αὐτοῦ τὴν πρόφασιν εἰληφώς· „ἐγὼ σε, δέσποτα, κατὰ γε τὴν ἐμὴν εἰκότως ἵπποδρόμον ἐνόμιζον ἐλευθερον βέλους. εἰ δὲ τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾷς, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἀδικοῦσιν οἱ Ἕρωτες. ὅμως γε τοῦτό σε μὴ σφόδρα λυπεῖτω. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα.“ ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙ' ΟΥ ΘΕΡΑΠΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΟΥ ΠΑΡΟΝΤΩΝ ΕΦΗΨΑΤΟ ΤΟΥ ΜΟΙΧΟΥ Θ' ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ Ἐρατοσθένει.

1 9 (t1) [t4] Τὴν ἡ τις ἐν ἀγορᾷ προῖοῦσα τὸν τε σύννευον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστοιχίζετο κύκλῳ. ὥς δὲ προσιόντα τὸν ἑαυτῆς εἶδε μοιχόν, ἄφνω βουλευέται δαιμονίως ἅμα τῇ θέᾳ, ὅπως ἂν εὐπροσώπως ἄψηται τοῦ ποθουμένου, καὶ τι τυχὸν καὶ λαλοῦντος ἀκούσῃ. αὐτὴ μὲν οὖν ὤλισθεν, ὥς ἐδόκει, καὶ πέπτωκεν ἐπὶ γόνυ· ὁ δὲ μοιχὸς συμπράττων ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος τῇ γνώμῃ τῆς γυναικὸς ὀρέγει τὴν χεῖρα καὶ διανίστησι πεπτωκυῖαν λαβόμενος τῆς δεξιᾶς καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις τοὺς ἑαυτοῦ περιπλέξας, καὶ ὥς οἶμαι πρὸς τοῦ ἔρωτος ὑπέτρεμον ἀμφοτέρων αἱ χεῖρες. ὁ μὲν μοιχὸς τῆς πεπλασμένης αὐτῇ παραμυθούμενος συμφορᾷ εἶπεν ἄττα δήπου καὶ ἔβη. ἡ δέ, ὥσπερ ἀλγοῦσα, λάθρα τῷ στόματι προσάγει τὴν χεῖρα, καὶ τοὺς ἑαυτῆς πεφιλήκει δακτύλους, ὧν ἐκεῖνος προσήψατο, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ὑπέθηκε τούτους, δάκρυον ὑποκρίσεως ἀποματτομένη τῶν μάτην πρὸς αὐτῆς ὑποθλιβομένων βλεφάρων. ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟ ΚΑΤΑ ΑΚΟΝΤΙΟΝ ΚΑΙ ΚΥΔΙΠΠΗΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ Ι' Ἐρατόκλεια Διονυσιάδι.

1 10 (t1) Ἀκόντιος τὴν Κυδίππην καλὸς νεανίας καλὴν ἔγχε κόρην. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὥς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον αἰεὶ προσπελάζει. τὴν μὲν ἄπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμοις κεκόσμηκεν Ἀφροδίτῃ, μόνου τοῦ κεστοῦ φεισαμένη καὶ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἢ θεός. καὶ τοῖς ὅμμασι Χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. τὸν δὲ νέον ἐκόσμουν ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ μὲν ὥς καλοῦ, φοβεροὶ δὲ ὥς σώφρονος, καὶ φύσεως ἔρευθος εὐανθὲς ἐπιτρέχον ταῖς παρειαῖς. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προῖόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους, καὶ ἦν ὁρᾶν πρὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀγοράς στενοχωρουμένας δὲ λαύρας. καὶ πολλοὶ γε διὰ τοῦτο τὸ λίαν ἐρωτικὸν τοῖς ἴχνεσι τοῦ μειρακίου τοὺς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας. οὗτος ἡράσθη Κυδίππης. ἔδει γὰρ τὸν καλὸν τοσοῦτους τετοξευκότα τῷ κάλλει μιᾶς ἀκίδος ἐρωτικῆς πειραθῆναί ποτε καὶ γινῶναι σαφῶς, οἷα πεπόνθασιν οἱ δι' αὐτὸν τραυματαῖαι. ὅθεν ὁ Ἕρως οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευράν (ὅτε καὶ τερπνὴ πέφυκεν ἢ τοξεία), ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα σφοδρότατα διαφῆκε τὸ βέλος. τοιγαροῦν εὐθέως, ὧ κάλλιστον παιδίον Ἀκόντιε, δυοῖν θάτερον, ἢ γάμον ἢ θάνατον διελογίζου βληθεὶς. πλὴν αὐτὸς ὁ τρώσας αἰεὶ τινὰς παραδόξους μηχανὰς διαπλέκων ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλήν, τάχα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος. αὐτίκα γοῦν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ὥς ἐθεάσω προκαθημένην τὴν κόρην, τοῦ κήπου τῆς Ἀφροδίτης Κυδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον ἀπάτης αὐτῷ περιγεγράφηκας λόγον καὶ λάθρα διεκύλισας πρὸ τῶν τῆς θεραπαίνης ποδῶν. ἡ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν χροιάν καταπλαγεῖσα ἀνήρπασεν, ἅμα διαπορούσα τίς ἄρα τοῦτο τῶν παρθένων μετέωρος ἀπέβαλε τοῦ προκολπίου. „ἄρα“, φησὶν, „ἱερὸν πέφυκας, ὦ μῆλον; τίνα δέ σοι πέριξ ἐγκεχάρακται γράμματα; καὶ τί σημαίνειν ἐθέλεις; δέχου μῆλον, ὧ κεκτημένη, οἷον οὐ τεθέαμαι πρότερον. ὥς ὑπερμέγεθες, ὥς πυρρῶπόν, ὥς ἐρύθημα φέρον τῶν ρόδων. εὐγε τῆς εὐωδίας· ὅσον καὶ πόρρωθεν εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν. λέγε μοι, φιλτάτη, τί τὸ περίγραμμα τοῦτο;“ ἡ δὲ κόρη κομισαμένη καὶ τοῖς ὅμμασι περιθέουσα τὴν γραφὴν ἀνεγίνωσκεν ἔχουσιν ὧδε· „μὰ τὴν Ἀρτεμιν Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι“. ἔτι διερχομένη τὸν ὄρκον εἰ καὶ ἀκούσιόν τε καὶ νόθον τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδουμένη, καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῳ κειμένην ἅτε διαμνημονεύουσιν γάμον, ὃν σεμνὴ παρθένος κἂν ἐτέρου λέγοντος ἠρρυθρίασε. καὶ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον, ὥς δοκεῖν ὅτι τῶν παρειῶν ἔνδον εἶχε τίνα ρόδων λειμῶνα, καὶ τὸ ἐρύθημα τοῦτο μὴδὲν τῶν χειλῶν αὐτῆς διαφέρειν. εἶπεν ἡ παῖς,

ἀκήκοεν Ἄρτεμις· καὶ παρθένος οὕσα θεός, Ἀκόντιε, συνελάβετό σοι τοῦ γάμου. τέως οὖν τὸν δέιλαιον—ἀλλ’ οὔτε θαλάττης τρικυμίας οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλον εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι· δάκρυα μόνον, οὐχ ὕπνον αἱ νύκτες ἐπῆγον τῷ μεираκίῳ· κλαίειν γὰρ αἰδούμενος τὴν ἡμέραν τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξίν. ^[45]

1 10 (50) ἐκτακείς δὲ τὰ μέλη καὶ δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιάν καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὥρακιῶν ἐδεδίει τῷ τεκόντι φανῆναι καὶ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοῖτα. διόπερ οἱ κομψότεροι τῶν ἡλικιωτῶν Λαέρτην αὐτὸν ἐπωνόμαζον, γηπόνον τὸν νεανίσκον οἰόμενοι γεγονέναι. ἀλλ’ Ἀκοντίῳ οὐκ ἀμπελῶνος ἔμελεν, οὐ σκαπάνης, μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελέαις ὠμίλει τοιάδε· „εἴθε, ὦ δένδρα, καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον· ‘Κυδίππη καλή’· ἢ γοῦν τοσαῦτα κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα φέροιτε γράμματα, ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν. Κυδίππη, καλήν σε καὶ εὖορκον ὁμοίως προσεῖπω ταχύ, μηδὲ Ἄρτεμις ἐπὶ σοι ποيناῖον βέλος ἀφῆ καὶ ἀνέλη· μένη δὲ τὸ πῶμα προσκείμενον τῇ φαρέτρῃ. ὦ δυστυχὴς ἐγώ. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὅποτε καὶ φασὶ τὴν θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἀμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς, μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὄρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. εἴθε μὲν οὖν ὡς ἀρτίως ἠυχόμεν εὖορκος εἴης, εἴθε γάρ· εἰ δὲ ἀποβαίῃ, ὅπερ μηδὲ λέγειν καλόν, ἢ Ἄρτεμις ἔσται σοι, παρθένε, πραεῖα· οὐ σὲ γὰρ, ἀλλὰ τὸν δόντα τῆς ἐπιορκίας τὴν πρόφασιν κολαστέον. μαθήσομαι μόνον ὡς μεμέληκας τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ σοῦ πρηστῆρος τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάττων οὐχ ἥττον αἵματος ἀφειδήσω τοῦ ἡμετέρου ἥπερ ὕδατος εἰκὴ χεομένου. ἀλλ’ ὦ φίλτατα δένδρα, τῶν ἡδυφώνων ὀρνίθων οἱ θῶκοι, ἄρα καὶ ἐν ὑμῖν ἐστὶν οὗτος ὁ ἔρως, καὶ πίτυος τυχὸν ἡράσθη κυπάριττος ἢ ἄλλο φυτὸν ἐτέρου φυτοῦ; μὰ Δία, οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐφυλλορροεῖτε καὶ τοὺς κλάδους ἀπλῶς ὁ πόθος κόμης ὑμᾶς καὶ ἀγλαίας ἐψίλου, ἀλλὰ καὶ μέχρι στελέχους τε καὶ ῥιζῶν ὑπονοστήσας τῷ πυρσῷ διικνεῖτο.“ τοιαῦτα μὲν τὸ παιδίον Ἀκόντιος διελέγετο πρὸς τῷ σώματι μαραινόμενος καὶ τὸν νοῦν. τῇ δὲ Κυδίππῃ πρὸς ἕτερον ἠὺτρεπίζετο γάμος. καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ἦδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μελλιχόφωνοι (τοῦτο δὴ Σαπφοῦς τὸ ἥδιστον φθέγμα). ἀλλ’ ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς, καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἐώρων. εἴτα παραδόξως ἀνέσφηλε, καὶ δευτέρον ὁ θάλαμος ἐκοσμεῖτο· καὶ ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος τῆς Τύχης αὐτὴς ἐνόσει. τρίτον ὁμοίως ταῦτα συμβέβηκε τῇ παιδί, ὁ δὲ πατὴρ τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε νόσον, ἀλλ’ ἐπύθετο τοῦ Πυθίου, τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ. ὁ δὲ Ἀπόλλων πάντα σαφῶς τὸν πατέρα διδάσκει, τὸν νέον, τὸ μῆλον, τὸν ὄρκον, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν θυμόν· καὶ παραινεῖ θάττον εὖορκον ἀποφῆναι τὴν κόρην. „ἄλλως τε“, φησί, „Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων οὐ μόλιβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ’ ἐκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς.“ ταῦτα μὲν ἔχρησεν ὁ μαντῶς θεός, ὁ δὲ ὄρκος ἅμα τῷ χρησμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἡλικιώτιδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ἦδον οὐκ ἀναβαλλόμενον ἔτι οὐδὲ διακοπτόμενον νόσω. καὶ ἡ διδάσκαλος ὑπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον. ^[95]

1 10 (100) ἕτερος δὲ τοῖς ἄσματος ἐπεκρότει, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἐπληττεν εἰς τὸ κοῖλον, ἵν’ ὧσιν αἱ χεῖρες εὐφῶνοι συμπληττόμεναι τρόπον κυμβάλων. ἅπαντα δ’ οὖν ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ, καὶ οὔτε ἡμέραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἐωρακέσθαι οὔτε νύκτα βραχυτέραν. Τῆς νυκτὸς ἐκείνης Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἡλλάξατο τὸν Μίδου χρυσόν, οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἠγεῖτο τῇ κόρῃ. καὶ σύμφηφοι πάντες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθάπαξ τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς τὸν γὰρ ἀνέραστον οὐκ ἀπεικὸς ἀντίδοξον εἶναι. ὅς δ’ οὖν τῇ παρθένῳ βραχέα νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, τό γε λοιπὸν εἰρηναίων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν. ἐκαίοντο δὲ κατὰ δώματα δαΐδες ἐκ λιβανωτοῦ συγκεῖμεναι, ὥστε ἅμα καίεσθαι καὶ θυμιασθαι καὶ παρέχειν τὸ φῶς μετ’ εὐωδίας. πάλαι τοίνυν αἱ παρθέναι

συναριθμουμένης αὐταῖς τῆς Κυδίππης ἐπλεονέκτου σφόδρα τῶν γυναικῶν, τὸν κολοφῶνα φέρουσαι τῆς εὐπρεπείας· νυνὶ δὲ τῆς νύμφης ἐν γυναιξὶ ταττομένης μειονεκτοῦσιν αἱ κόραι· τοσοῦτον ἢ φύσις ἀπανταχοῦ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ἐκορυφώσατο κάλλος. ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἢ πόα τῷ χρυσῷ μειρακίῳ συνήπτετο προσφυῶς, ἄμφω δὲ λαμπροῖς ὄμμασιν οἷον ἀστέρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλανον ἀγλαΐας. ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥΣΑ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ ΠΥΝΘΑΝΕΤΑΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ ΕΙ ΚΑΛΟΣ Ο ΠΟΘΟΥΜΕΝΟΣ 1α' Φιλόστρατος Εὐαγόρα.

1 11 (t1) [74] Παιδίσκην ἑαυτῆς ὥδέ πως ἤρετό τις γυνή· „πρὸς τῶν Χαρίτων, ὅποιον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν· ἀλλ' ἐρώσα τυχὸν σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. λέγε δὴ μοι κάκεῖνο, τί φασιν αἱ καθορῶσαι τοῦτον γυναικες; πότερον αὐτὸν ἐπαινοῦσι τοῦ κάλλους, ἢ ψέγουσιν ἀποστραφεῖσαι τὴν θεάν;“ ἢ δὲ μαστροπεύουσα πρὸς τὴν κεκτημένην φησί· „νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἐγὼ πολλῶν ἀκήκοα γυναικῶν αὐτήκοος γινομένη πλησίον ἐπιφθεγγομένων τοιάδε τῷ νέῳ· ‘ἰδοὺ μειράκιον εὐπρεπές, ἰδοὺ κάλλος ἀπηκριβωμένον τῇ φύσει τοιούτους ἔδει πλάττεσθαι τοὺς Ἑρωτας μᾶλλον ἢ κατὰ Ἀλκιβιάδου μορφήν. κάλλος γε καλόν, νὴ τὰς φίλας Ὠρας, χαρίεις ὁ νεανίας ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, οὐ μέντοι εἰς ὑπερφάνειαν, ἀλλ' εἰς τὸ ἀβρὸν καὶ μεγαλοπρεπές. ἱκανὸν πρὸς ἔρωτα καὶ μόνον τὸ ἐπίγρυπον τοῦ νεανίσκου, ἱκανὴ δὲ καὶ ἡ κόμη, καλὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι δὲ καλλίων περικειμένη μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς. τὸ δὲ χλανιδίσκιον βαβαὶ τῶν χρωμάτων· οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς μένει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. οὗτος ἡμῖν εὐκταῖος ἐραστής, ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην. εὐδαίμων ἢ τὸν νέον εὐτυχοῦσα ἐπίσης ἐραστὴν ὁμοῦ καὶ ἐρώμενον. μακαρία ἡ συγκοιμωμένη τούτῳ, χλιδῶσα κατ' εὐνὴν καὶ ἐντρυφῶσα τῷ κάλλει. εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκείνην αἱ Χάριτες εἶδον'. καὶ πᾶσαι μοι δοκοῦσιν ἐρᾶν αὐτίκα τοῦ μειρακίου.“ ἦσθη ταῖς μαρτυρίαις καὶ ὑφ' ἡδονῆς παντοδαπὰ χρώματα παρ' ἕκαστον λόγον ἡφίει, καὶ (τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο) ἐδόκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. καὶ τότε πεπίστευκε τὸν νέον εἶναι καλόν· αὐταὶ γὰρ ἑαυτὰς αἱ γυναικες τότε δὴ κρίνουσιν εἶναι καλὰς, ὅταν ἰδῶν τις ἐπαινέσῃ, ὅταν ἐρασθεῖ θυμασας. ΝΕΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΑΙ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ 1β' Εὐήμερος Λευκίππῳ.

1 12 (t1) Τίς ἄρα τεθέαται τῆς ἔω τὰ κάλλη, τίς δὲ ταῖς ἐσπερίαις ὠμίληκε γυναιξίν; ἡκέτωσαν οἱ πανταχόθεν ἐρωτικοὶ φιλογύναικες πρὸς κρίσιν τῆς ἐμῆς καλλικοίτης, καὶ σὺν ἀληθείᾳ λεγόντων, εἴ που τοιοῦτον ἱστορήκασιν ἀξιοθέατον κάλλος. ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλῃ, πανταχοῦ κάλλος αὐτῷ συναντᾶται καὶ κάλλους ἐφάπτεται. ταύτης ὁ Μῶμος ἀποσφαλεῖς ἄχθεται καὶ στένει καὶ ἀπορεῖ παραδόξως. τεθαύμακα τὴν ἡλικίαν, τὴν χάριν, καὶ μέχρι τοῦ ποδὸς διῆλθε τὸ θαῦμα· φύσει γὰρ ὁ πούς εὐπλαστος ὦν καὶ τὰς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμεῖν. ἐφήδομαι τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορφῇ· ἐταίρας μὲν γὰρ ἢ Πυθιάς εἵληχε βίον, ἀπλότητα δὲ σύμφυτον ἔχει καὶ ἄμεμπτον ἦθος. ἅπαντα τῆς τάξεως τοῦ βίου βελτίω, καὶ αὐτόν με μάλιστα ἤρηκε τῷ ἀκάκῳ. δῶρον δ' ὃ τις δῶ ἐπαινεῖ, οὐχ ὥσπερ ἐταῖρα πᾶν τὸ διδόμενον σμικρὸν ἡγουμένη. καὶ ὥσπερ κολοῖος αἰὶ παρὰ κολοῖον ἰζάνομεν ἄμφω. τί δεῖ περαιτέρω προβαίνειν, ἔνθα δὴ τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόρρητα; λεκτέον δὲ μόνον ὡς ἀντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. Ὁ μὲν οὖν τράχηλος αὐτῆς ἀμβροσίας ὄδωδε, καὶ τὸ ἄσθμα ἡδύ· εἰ δὲ μήλων ἢ ρόδων πόμασι συμμιγέντων ἀπόζει, φιλήσας ἐρεῖς. τοῖς δὲ στέρνοις τῆς καλῆς ἐπιθεῖς τὴν κεφαλὴν ἡγρύπνουν, αὐτὸ καταφιλῶν τὸ πῆδημα τῆς καρδίας. οὐκ οὖν τῶν ἀφροδισίων, ὡς ἔφη τις, εἰς τὸ τῆς ἡδονῆς τέλος ὁδός ἐστιν μία. ἀναφρόδιτοι γὰρ αἱ δυσειδεῖς γυναικες, καὶ ἡδονῆς ἐν ἐκείναις οὐκ ἀρχὴν οὐ τέλος εὖροι τις ἂν. ἐπεὶ κὰν τοῖς ἐδέσμασιν ἐν τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ τὰ μὲν τρέφει καὶ τέρπει, τὰ δὲ παντελῶς ἀνατρέπει. διὰ ταύτην ἡμέρα μοι πᾶσα λευκὴ καὶ τῶν ἐν φαρέτρᾳ λογιζομένων εἰς εὐτυχίαν οὐχ ἥττων. ἀδόντων μὲν οὖν ἀκήκοα πολλάκις ὡς πέφυκεν ἀποδημία τὸν πόθον ἐκλύειν, καὶ

παροιμιαζόμενοι δέ φασι ‘τοσοῦτον φίλος, ὅσον ὁρᾷ τις ἐναντίον’. ἐγὼ δὲ ὄμνυμι τὰς χάριτας Πυθιάδος ὡς οὐδὲ ἀποδημῶν ἀπεστάτουν τῆς πρὸς ἐκείνην φιλίας. οὐδὲν οὖν ἤττον ἐπανήλθον ἐρῶν, μᾶλλον διαλιπὼν καὶ μειζόνως ἠσθόμην τοῦ πόθου, καὶ χάριν οἶδα τῇ Τύχῃ, ὅτι μοι λήθην οὐκ ἐνέθηκε τῆς φιλτάτης. ἔφη δ’ ἄν τις ἐρωτικὸς ποιητὴς καθομηρίζων ἡμᾶς ‘ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο’. ΠΑΙΣ ΕΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥ ΦΥΣΑΝΤΟΣ ΠΑΛΛΑΚΗΝ.

[35]

1 13 (t1) ΙΑΤΡΟΣ ΔΙΕΓΝΩ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΥΧΗ ΠΛΕΟΝ Η ΤΕΧΝΗ ΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΩΙ ΠΕΙΘΕΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΩΙ ΠΑΙΔΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΑΙ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΚΙΔΟΣ ΙΥ’ Εὐτυχόβουλος Ἀκεστοδώρῳ. Τῷ μακρῷ καὶ τοῦτο, φίλτατε, κατέμαθον χρόνῳ, ὡς καὶ τέχναι πᾶσαι προσδέονται τύχης, καὶ τύχη διακοσμεῖται ταῖς ἐπιστήμας. αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ συνεργοῦντος τοῦ θεοῦ, ἢ δὲ μᾶλλον εὐδοκιμεῖ τὰς ἑαυτῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐπιστήμοσι δωρουμένη. ἐπεὶ τοίνυν μακρόν γε τὸ προοίμιον, εὖ οἶδα, τῷ ποθοῦντι θάττον ἀκοῦσαι, ἥδη λέξω τὸ συμβάν, μὴδὲν ἔτι μελλήσας. Χαρικλῆς ὁ τοῦ βελτίστου Πολυκλέους υἱὸς παλλακίδος τοῦ τεκόντος πόθῳ κλινοπετῆς ἦν, σώματος μὲν ἀφανῆ πλαττόμενος ἀληθόνα, ψυχῆς δὲ ταῖς ἀληθείαις αἰτιώμενος νόσον. ὁ γοῦν πατήρ, οἷα πατήρ ἀγαθὸς καὶ σφόδρα φιλόπαις, αὐτίκα Πανάκειον μεταπέμπεται τὸν ὄντως ἐπώνυμον ἱατρόν, ὃς τοὺς μὲν δακτύλους τῷ σφυγμῷ προσαρμόζων, τὸν δὲ νοῦν μετάρσιον ἄγων τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὄμμασι τὸ διαγνωστικὸν ὑποφαίνων κίνημα τῆς διανοίας οὐδὲν ὅλως ἀρρώστημα κατενόει γνῶριμον ἱατροῖς. ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος ἱατρὸς ἀμήχανος ἦν· τῆς δὲ ποθουμένης ἐκ ταῦτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μεираκίου, ἀθρόον ὁ σφυγμὸς ἄτακτον ἤλατο, καὶ τὸ βλέμμα ταραχῶδες ἐδόκει, καὶ οὐδὲν ἄμεινον τὸ πρόσωπον διέκειτο τῆς χειρός. καὶ διχόθεν ὁ Πανάκειος διέγνω τὸ πάθος, καὶ ὅπερ ἀπλῶς ἐκ τέχνης οὐχ εἶλεν, ἐκ τύχης μᾶλλον εἶχε λαβών, καὶ τὸ δῶρον τῆς προνοίας εἰς καιρὸν ἐταμιεύετο τῇ σιωπῇ. καὶ πρῶτος ἦν αὐτῷ τῆς ἐπισκέψεως ἡγούμενος ὁδε ὁ τρόπος. αὐθις δὲ παραγενόμενος διεκελεύετο πᾶσαν τῆς οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, καὶ μὴ χύδην, ἀλλὰ κατὰ μίαν, ἐκ διαστήματος βραχέος διακρινομένας ἀλλήλων. καὶ τούτου γιγνομένου αὐτὸς μὲν τὴν ὑποκάρπιον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἡρμοκῶς ἐπεσκόπει, τὸν ἀκριβῆ γνῶμονα τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάντιν ἀψευδῆ τῶν ἐμψυομένων ἡμῖν διαθέσεων· ὁ δὲ τῷ πόθῳ κλινήρης πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἀτάραχος ἦν, τῆς δὲ παλλακῆς, ἣς εἶχεν ἐρωτικῶς, ἐκφανείσης, εὐθύς καὶ τὸ βλέμμα πάλιν καὶ τὸν σφυγμὸν ἀλλοιότερος ἦν. ὁ δὲ σοφὸς καὶ λίαν εὐτυχὴς ἱατρὸς ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπόδειξιν τῆς νόσου παρ’ ἑαυτῷ βεβαιότερον ἐπιστοῦτο, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι φάσκων. προφασισάμενος γὰρ κατασκευῆς αὐτῷ φαρμάκων δεῖσθαι τὸ πάθος, ἀπεχώρει τέως ὑπισχνούμενος τῇ ὑστεραίᾳ ταῦτα κομίζειν, ἅμα τε τὸν νοσοῦντα χρῆσταῖς παραθαρρύνων ἐλπίσι καὶ δυσφοροῦντα ψυχαγωγῶν τὸν πατέρα. ὡς δὲ κατὰ καιρὸν ἐπηγγελμένον παρῆν, ὁ μὲν πατήρ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ σωτῆρα τὸν ἄνδρα προσεῖπον, καὶ φιλοφρόνως ἠσπάζοντο προσιόντες· ὁ δὲ χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ δυσανασχετῶν αὐστηρῶς τὴν θεραπείαν ἀπέγνω. τοῦ δὲ Πολυκλέους λιπαροῦντος ἅμα καὶ πυνθανομένου τῆς ἀπογνώσεως τὴν αἰτίαν, ἡγανάκτει σφοδρότερον κεκραγώς, καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὴν ταχίστην ἡξίου. ἀλλ’ ὁ πατήρ ἔτι μᾶλλον ἰκέτευε, τά τε στήθη φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἀπτόμενος. τότε δῆθεν πρὸς ἀνάγκης ὥδε σὺν ὀργῇ τὴν αἰτίαν ἐξεῖπε· „τῆς ἐμῆς γαμετῆς οὗτος ἐκτόπως ἐρᾷ καὶ παρανόμῳ τήκεται πόθῳ, καὶ ζηλοτυπῶ τὸν ἄνθρωπον ἥδη καὶ οὐ φέρω θεᾶν ἀπειλουμένου μοιχοῦ. [45]

1 13 (50) [45] ὁ τοίνυν Πολυκλῆς τοῦ παιδὸς ἠσχύνθη τὴν νόσον ἀκούων, καὶ τὸν Πανάκειον ἠρυθρία, πλὴν ὅλως τῆς φύσεως γεγονῶς οὐκ ἀπώκνησε περὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς τὸν ἱατρόν ἰκετεύειν, ἀναγκαίαν τινὰ σωτηρίαν οὐ μοιχείαν τὸ πρᾶγμα καλῶν. ἔτι δὲ τοιαῦτα δεομένου τοῦ Πολυκλέους ὁ Πανάκειος διωλύγιον κατεβόα φάσκων οἷάπερ εἰκὸς ἦν φθέγγεσθαι δεινοπαθοῦντα τὸν αἰτούμενον ἐξ ἱατροῦ μεταβαλεῖν εἰς μαστροπὸν καὶ μοιχείας τῆς ἑαυτοῦ

γαμετῆς <συλλαβεῖν> , εἰ μὴ φανερώς οὕτως τοῖς ῥήμασιν. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐνέκειτο Πολυκλῆς ἀντιβολῶν τὸν ἄνδρα, καὶ πάλιν σωτηρίαν οὐ μοιχείαν ἐκάλει τὸ πρᾶγμα, ὁ συλλογιστικὸς ἱατρὸς ὡς ἐν ὑποθέσει τὸ συμβὰν ἀληθῶς ἀντεπάγων ἤρετο Πολυκλέα· „τι οὖν, πρὸς Διός, οὐδ’ ἂν ὁ παῖς τῆς σῆς ἦρα παλλακίδος, ἐκαρτέρεις αὐτῷ ποθοῦντι ταύτην ἐκδοῦναι;“ ἐκείνου δὲ φήσαντος „πάνυ γε, νῆ τὸν Δία“, ὁ σοφὸς ἔφη Πανάκειος· „οὐκοῦν σαυτόν, ὦ Πολύκλεις, ἰκέτευε, καὶ παραμυθοῦ τὰ εἰκότα. τῆς σῆς γὰρ οὗτος παλλακίδος ἐρᾷ. εἰ δὲ δίκαιον ἐμὲ τὴν ὁμόζυγα παραδιδόναι τῷ τυχόντι διὰ σωτηρίαν, ὡς ἔφης, πολὺ γε μᾶλλον δικαιότερόν σε τῷ παιδί κινδυνεύοντι παραχωρῆσαι τῆς παλλακίδος.“ εἶπεν εὐμεθόδως, συνελογίσαστο δυνατῶς, καὶ πέπεικε τὸν τεκόντα τοῖς οἰκείοις πειθαρχῆσαι δικαίοις. πρότερον μέντοι Πολυκλῆς ἑαυτῷ προσεφθέγγετο λέγων· „χαλεπὴ μὲν ἡ αἵτησις· δύο κακῶν εἰς αἵρεσιν προκειμένων τὸ μετριώτερον αἰρετέον.“ ΠΟΡΝΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΑἲΣΜΑΣΙΝ ΟΥΚ ΑἲΡΥΡΙΩΙ ΠΡΟΤΡΕΠΟΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΗΝ ἰδ’ Φιλοχρημάτιον Εὐμούσῳ.

1 14 (t1) [t1] Οὐτε αὐλὸς ἐταίραν οἶδε προτρέπειν οὔτε λύρα τις ἐφέλκεται πόρνας ἀργυρίου χωρὶς κέρδει μόνον δουλεύομεν, οὐ θελγόμεθα μελωδίαις. τί οὖν μάτην, ὦ νέοι, διαρρήγνυσθε τὰς γνάθους ἐμφυσῶντες τῇ σύριγγι; οὐδὲν ὑμᾶς ὀνήσει τὰ κιθαρίσματα· τί πράγματα παρέχετε ταῖς χορδαῖς; τί δὲ καὶ ἄδοντες ἔφητε· „οὐκ ἐπιθυμεῖς, ὦ παρθένε, γενέσθαι γυνή; μέχρι τίνος παρθένος καὶ κόρη, τὰ τῶν ἀνοήτων ὀνόματα;“ ἢ ταῦτα μὲν ἴστε που πάντως ὡς ἀνὰργυρον οὐδὲν ταῖς ἐταίραις ἐστὶ πιθανόν, ὥθήθητε δέ με ῥαδίως ἐξαπατᾶν ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης, καὶ προχειρότερον ἐλεῖν ἢ λύκος λιπαρὰν ἄρνα καθεύδουσαν; ἀλλ’ ἔγωγε παλαιᾷ συνοῦσα πορνοδιδασκάλῳ τῇ ἀδελφῇ καὶ τοῖς ἐκείνης ἐρασταῖς κατὰ πρόφασιν ὁμιλοῦσα οὐδὲν ἔδοξα δυσμαθῆς, ἀλλὰ τὸν ἐταιρικὸν ἤδη μεμελέτηκα βίον καὶ παρατέθηγμα τὸν νοῦν καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην καὶ ἀργυρίῳ τῶν νέων τὸν ἔρωτα δοκιμάζω· χρυσίου γὰρ μεῖζον τεκμήριον τοῦ κομιδῇ φιλεῖν οὐκ οἶδα ἕτερον. τοιγαροῦν τινὲς ἅμα προϊούσας ὀρῶντες Κρωβύλου ζευγὸς ἀστεϊζόμενοι πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς. νῆ τὰς Χάριτας, ἀκήκοα πολλάκις αὐτῆς εἰκότως ἐκεῖνο μάλιστα τοῖς φίλοις λεγούσης· „ὕμεῖς μὲν ὀρέγεσθε κάλλους, ἐγὼ δὲ χρημάτων ἐρῶ. οὐκοῦν ἀνεπιφθόνως τοὺς ἀλλήλων θεραπεύσωμεν πόθους.“ καγὼ τὸν νόμον ἀποδέχομαι καὶ ζηλῶ. τούτῳ πείθεσθε τῶν περιττῶν ὀργάνων ἀφέμενοι. τό γε ἡμέτερον οὐ κωλύσει· ἀλλ’ ἐὰν ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κάλαύνεται. ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤ’ ΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙΕΚΕΙΝΤΟ ΠΟΛΕΜΙΩΣ· ΜΙΑΣ ΤΟΥΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΗΡΑΣΘΗ ΚΟΡΗΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ, [ΩΣ] ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΩΣ ΕΚΜΑΝΕΙΣΗΣ ΑΥΤΩΙ, ΚΑΙ ΓΑΜΟΥ ΤΥΧΩΝ ΕΝ ΑΜΟΙΒΗΣ ΜΕΡΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΑΣ ΕΣΠΕΙΣΑΤΟ ΤΗΣ ΦΙΛΑΤΑΤΗΣ ἰε’ Ἀφροδίσιος Λυσιμάχῳ.

1 15 (t1) Οὐδὲν, ὡς ἐγῶμαι, πιθανώτερον πέφυκεν οὐδ’ ἀνυσιμώτερον Ἀφροδίτης. ἴσασι δὲ οἱ βεβλημένοι, καὶ τούτων ἡμῖν ἀντίψηφος οὐδὲ εἷς. αὕτη καὶ πόλεμον διαλύει καὶ δυσμενεῖς παρασκευάζει βεβαιότατα σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους. ἀμέλει τοι πολλάκις μετὰ στρατηγούς ἀρίστους καὶ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πολλὴν τοῦ πολέμου συσκευὴν ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης μικρᾶς ἀκίδος βολῇ καὶ αὐτὸν δήπου τὸν Ἄρη περιττὸν ἀποφαίνει, πραότητα μὲν πορίζων, <ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων> . ἔνθα τις ὀπλίτην μὲν ἰδὼν, εἰ καὶ δύσμαχον, προυβάλλετο τὴν ἀσπίδα σὺν εὐτολμίᾳ κατιθύνων τὸ δόρυ, Ἔρωτος δὲ φανέντος γέγονε ῥίψασπις εὐθύς ὁ τέως θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκονιτὶ προσανατείνας ὡμολόγει τὴν ἦτταν, τῆς τε μάχης ὑπανεχώρει, μετατρέπων τὰ νῶτα παιδαρίῳ τοξότῃ, μηδὲ γ’ οὖν μαλθακὸς αἰχμητῆς εἶναι δι’ ἐκεῖνον τολμήσας. Μίλητος τοίνυν καὶ Μυοῦς αἱ πόλεις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι διετέλουν, πλην ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἐτέρας ὑπόσπονδοι βραχὺ προσεφοίτων, καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον τῆς αὐτόθι τιμωμένης Ἀρτεμίδος τὴν πανήγυριν καὶ σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκάτεροι τὴν ἑορτὴν ἐποιοῦντο. τούτους Ἀφροδίτη κατελεοῦσα διήλλαξεν, ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηχανησαμένη τοιάνδε. κόρη γάρ τις τοῦνομα Πιερία, φύσει τε καλὴ

κάκ τῆς Ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμηθεῖσα, ἐκ τοῦ Μυοῦντος ἐγκαίρως ἐπεδήμησε τῇ Μιλήτῳ. καὶ τῆς θεοῦ τὸ πᾶν διεπούσης μετὰ τοῦ πλήθους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρουν, ἡ μὲν παρθένος ταῖς Χάρισιν ἀγλαΐζομένη, Φρύγιος δὲ ὁ τοῦ ἄστεος βασιλεὺς πρὸς τῶν Ἑρώτων κατατοξευόμενος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ κόρῃ τὴν πρώτην αὐτίκα φανείσῃ. καὶ θᾶττον ἄμφω συνῆλθον εἰς εὐνὴν, ἵνα καὶ πρὸς εἰρήνην ὅτι τάχιστα συναφθῶσιν αἱ πόλεις. ἔφη δ' οὖν ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ καὶ σπεύδων αὐτῇ πρέπουσαν ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι· „εἴθε γὰρ θαρροῦσα λέξεις, ὦ καλή, τί ἂν σοι χαριέστατα γένοιτο παρ' ἐμοῦ. καὶ διπλασίαν ἡδέως τὴν αἴτησιν ἀποπληρώσω.“ τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής· σὲ δέ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς ἔμφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας οὐχ ὄρμος, οὐχ ἐλικτῆρες, οὐ πυλεῶν ὁ πολύτιμος, οὐ περιδέραιον, οὐ Λυδῖός τε καὶ ποδῆρης χιτῶν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαινοι τῆς Καρίας οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῶς ἰστουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος, ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας τὸ πρόσωπον, ὥσπερ τι συννοουμένη. εἴτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα καὶ πῇ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν κροσσῶν, πῇ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοῦδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί (ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα), ἔφης οὖν μόλις ἡρεμαία φωνῇ· „ἐπίνευσον, ὦ βασιλεῦ, ἐμέ τε καὶ τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς εἰς τήνδε τὴν εὐδαίμονα πόλιν ὅταν ἐθέλοιμεν ἐπ' ἀδείας ἰέναι.“^[45]

1 15 (50) “ ὁ δὲ Φρύγιος τῆς φιλοπάτριδος γυναικὸς ὅλον κατενόησε τὸν σκοπόν, ὥς διὰ τούτων ἐκείνη σπονδὰς πρὸς Μιλησίους πραγματεύεται τῇ πατρίδι, κατένευσέ τε βασιλικῶς, καὶ τὸ σπουδασθὲν ἐκύρωσε τῇ φιλτάτῃ, πιστότερον ἢ κατὰ θυσίαν ἐμπεδώσας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀστυγεῖτοσι τὴν εἰρήνην· φύσει γὰρ εὐδιάλλακτον ἄνθρωπος, ὅταν εὐτυχῇ· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάξουσιν καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. οὕτως οὖν ἐκφανῶς δεδήλωκας, ὦ Πιερία, τὴν Ἀφροδίτην ἱκανὴν εἶναι παιδεύειν ῥήτορας οὐκ ὀλίγον ἀμείνους καὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Πυλίου· πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἐκατέρωθεν τῶν πόλεων σοφώτατοι πρέσβεις ἐξ ἐτέρας εἰς ἐτέραν ὑπὲρ εἰρήνης εἰσιόντες διὰ κενῆς ὁμῶς κατηφεῖς τε καὶ ἀσχάλλοντες ἄπρακτον ἀνέλουν τὴν πορείαν· ἐντεῦθεν τοιοῦτος εἰκότως παρὰ ταῖς Ἴωσι πάτριος ἐπεκράτησε λόγος· „εἴθε με παραπλησίως ὁ σύνοικος τιμήσειε τὴν ὁμόζυγα, ὥσπερ ὁ Φρύγιος τὴν καλὴν τετίμηκε Πιερίαν.“ ΗΡΑ ΤΙΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΕΧΩΝ ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ.^[65]

1 16 (t1) ^[42] Εἴτα τυχὼν ἐκ περιχαρείας γεγραφήκε Φίλωι ις' Λαμπρίας Φιλιππίδῃ. Ἐρωτι περιπεσὼν ἀπορρήτῳ κατ' ἐμαυτὸν ἔφασκον ἀπορῶν· „οὐδεὶς ἕτερος ἐπίσταται τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βέλος, εἰ μὴ σύ γε πάντως ὁ τρώσας καὶ ἡ ταῦτά σε καλῶς παιδεύσασα μήτηρ. οὐ δύναμαι γὰρ οὐδενὶ τοῦμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος. πέφυκε δὲ τοῖς ποθοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἐπαύξειν ὁ λαθραῖος ἅμα καὶ σιγώμενος ἔρως· ἅπας γάρ, δι' ὅτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος. ὥς ταύτην, Ἐρως, βέβληκας τὴν ψυχὴν, οὕτως ἴση βολῇ τὴν ἐμὴν κατατόξευσον ἐρωμένην, μᾶλλον πραοτέρως, ἵνα μὴ ταῖς ἀλγηδόσιν αὐτῆς ἀμαυρώσης τὸ κάλλος.“ *** μνηνύομαι ταχὺ ἔνδον εἰσπορεύομαι πρὸς ἐκείνην. λόγου μεταδίδωσιν ἢ φιλτάτῃ, καὶ συμπαραθεῖ τοῖς ῥήμασι χάρις καὶ τῶν μύρων αὐτῆς εὐοσμία καὶ πως αἰδουμένης τὸ βλέμμα δεινῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθῶς ἐρῶντα· εἶδον χεῖρας ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τοῦ κάλλους γνωρίσματα, καὶ πρόσωπον εἶδον εὐπρόσωπον· τὸ δέ τι καὶ τῶν στέρνων ἀμεληθὲν τεθεώρηκα. πλὴν οὐ τεθάρρηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι, ἐντὸς δὲ μόλις τῶν χειλῶν ὑποστένω· „σὺ τοίνυν, ὁ Ἐρως (δύνασαι γάρ), αὐτὴν παρασκεύασον πρώτην αἰτῆσαι καὶ προτρέψαι καὶ καθηγήσασθαι πρὸς εὐνὴν.“ ταῦτα μὲν οὖν ἔφην ἀρτίως τῷ κρατίστῳ προσευχόμενος Ἐρωτι, ὁ δὲ ἀκῆκοεν εὐμενῶς καὶ πεπλήρωκε τὴν εὐχὴν. καὶ τῆς ἐμῆς αὐτῇ λαβομένη χειρὸς ἐμάλαττε τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἄρμων ἡρέμα χαλῶσα, καὶ προσεγέλασεν ἡδύ, καὶ ἦν σφόδρα

βουλομένης τὸ βλέμμα, πάλαι μὲν σεμνόν, νῦν δὲ γέγονεν ἐξαίφνης ἐρωτικόν. τοιγαροῦν ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπᾶσαι τὰ χεῖλη καὶ κατατέτριφέ μου τὸ στόμα. τῶν δὲ χειλῶν αὐτῆς ὑπανοιχθέντων ἄτμος εὐώδης καὶ τῶν ἔξωθεν οὐκ ἐλαττούμενος μύρων εἰς τὴν ψυχὴν ἐπωχτετεύετο τὴν ἐμὴν· τὰ δ' ἄλλα (οἶδας γὰρ ὅποια τὰ λοιπά) νόει μοι κατὰ σαυτόν, ᾧ φιλότης, οὐδὲν περιττοῦ δεόμενος λόγου. λέξω μέντοι τοιοῦτον, ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονεικοῦμεν δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀμιλλώμενοι τίς φανεῖται θατέρου μᾶλλον ἐρῶν· κἂν τοῖς ἀφροδισίοις κολακικῶς ὁμιλούντων ἡμιτελεῖς ὑφ' ἡδονῆς ὠλισθαίνον λόγοι. Ο ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΟΥΣ ΕΡΩΝ ΙΖ' Ξενοπείθης Δημαρέτω.

1 17 (t1) ^[*4] Ὡς δυστρόπου γυναικός, ὦ βαρβάρων ἡθῶν, ὦ ψυχῆς ἀνημέρου μηδὲ ἴσα θηρίοις τιθαυνομένης τὴν φύσιν. ἔγνω ἑταῖρας, ἐνέτυχον θεραπαίναις, ὁμοζύγων πεπεύραμαι διαφόρων, καὶ θνητὸς ὢν πολλάκις καὐτὸς ὑπηρέτηκα <τῷ> θεῷ (ὁ γὰρ Ἔρως ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρεῦον ἄγει με πολυτρόπως), καὶ <πολλά> πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπιτυχής, ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἐκάστη τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων. ἀλλὰ τῆς Δάφνιδος ἡττήθην, ὁμολογῶ, καὶ νῦν πρῶτον εἰς γύναιον ἡπόρηκε Ξενοπείθης· κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστὶ κακῶν. ἐρῶσα καρτερεῖ, υπεραίρεται ποθουμένη, οὐκ ἐνδίδωσι κολακείαις, κέρδους ὑπεροχῇ, οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκοπῷ, καὶ πάντα δεύτερα ποιεῖται τοῦ δοκοῦντος αὐτῇ. ὁ δὲ γέλως αὐτῆς, εἴ ποτε συμβαίῃ, ἐπ' ἄκρων κάθηται τῶν χειλῶν. ἐγὼ δὲ παρήνεσα τῇ βαρβάρῳ λέγων· „μὴ σκυθρωπάζε καλὴ γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε· εἰ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἦττον ἔσῃ καλὴ.“ ἀλλ' οὐδὲν αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων. ὄνος λύρας. οὐδὲ γρῦ τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ. πλήν οὐκ ἀπογνωστέον ταῦτά ἐστιν τοῖς ἀνδριοτέροις τῶν ἐραστῶν· ῥάνις γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ πέτραν οἶδε κοιλαίνειν. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον, κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω, καὶ τό γε τρίτον αὐτῆς ἀνακρούσω τὴν γένυν· οὐ γὰρ με νικήσει ἡ δυσμεταχείριστος οὖσα, οὐδὲ ἀπαγορεύσω τὴν ἐμὴν ἀγκιστρεῖαν, εἰ καὶ δυσθήρατος ἡ γυνή. ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔρωτος ἴδιον, τὸ λιπαρὲς καὶ φιλόπονον· χρόνῳ δὲ καὶ Ἀτρεΐδαι τῆς κλεινῆς ἐκράτησαν Τροίας. συνεπιλαβοῦ τοίνυν, ᾧ φίλε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκοινωνεῖς μοι τοῦ πόθου, καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος, ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος. ΕΤΑΙΡΑ ΜΟΝΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΙΣ <ΕΥΠΕΙΘΗΣ> ιη' Καλλικοίτη Μειρακιόφιλη.

1 18 (t1) ^[*5] Ὑπερευδαιμονεῖς ἔρωτα φιλόκαλον εὐτυχοῦσα καὶ μηδενὶ παρὰ τὸ ἥδιστον δουλεύοντα πλούτῳ. αἰεὶ γοῦν τοῖς ἐν ἡλικίᾳ προστρέχεις, οἷα ποθεινοῖς ἐρασταῖς συνήδεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς ἀκμάζουσι χαίρεις, καὶ μειρακίοις ὠραῖζομένοις εὐφραίνει συνοῦσα, καὶ λίαν ἐρωτικῶς διάκεισαι τῶν καλῶν, καὶ διατελεῖς ἀμελῆς ἀκόμψων, ἐπιμελῆς εὐπρεπῶν. ὥσπερ οὖν αἱ Λάκαιναι σκύλακες εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις ὅπῃ δ' ἂν αἴσθῃ τινὸς τῆς σῆς ἀμέλει θήρας ἀξίου· τοὺς δὲ πρεσβύτας παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ πόρρωθεν ἀποφεύγεις, κἂν τις γέρων προτεῖνοι Ταντάλου θησαυρούς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παραμύθιον κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιὰν μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν σε τῆς ἀηδίας ὀρώσαν μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ, ἐπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγοις ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές, μὴ ὅτι δὴ ἔργοις ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς ἡλικά γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἡλικᾶ· ἡ γὰρ, οἶμαι, χρόνου ἰσότης ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται. καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεῖς ἐπαινεῖται, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης, τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας. μελιχλῶρους δὲ οἶει τοῦνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου,

ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῆ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ, καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστίας μηδέν' ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούτων ἐν ὥρᾳ, ὥσπερ τοὺς φιλοίνους ὀρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. τὸ δὲ τῆς οἰνοποσίας, ᾧ φίλε Διόνυσσε, κἂν ἐφ' ἡμῖν αὐταῖς θεωρήσαιμεν, ἀλλοτρίου παραδείγματος μηδὲν δεηθεῖσαι. ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΝ ΕΤΑΙΡΑΝ ΤΙΣ ΑΠΕΣΤΗΣΕΝ ΕΡΑΣΤΗΣ ΠΑΙΔΟΣ ΑΥΤΩΙ ΠΑΡ' ΕΚΕΙΝΗΣ ΟΜΟΙΟΤΑΤΟΥ ΤΕΧΘΕΝΤΟΣ ΙΘ' Εὐφρόνιον Θελξινόη.

1 19 (t1) Μελισσάριον τὴν Ἀγλαΐδος, νῆ τὴν Ἥραν, εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς εἶπερ ποτὲ καὶ νῦν εἶδεν ἡ Τύχη, καὶ τῆς σκηνῆς ἀπαλλαγεῖσα παγκάλως ἐπὶ τὸ σεμνὸν μετέλλαχε προσηγορίαν ἅμα καὶ σχῆμα. ἐγὼ δὲ (ἀλλὰ φθόνος ἐκποδῶν εἴη τῆς ἐλευθερίας), ἐγὼ δ' οὖν τὸν πάντα δουλεύσω χρόνον ἀτόποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώμοσιν ἐρασταῖς. αὕτη μουσουργὸς ἦν ὑπὸ μητρὶ πενιχρᾷ τὰ πρῶτα πονήρως τρεφομένη, προῖοῦσα δὲ πασῶν γέγονεν εὐμουσοτέρα τῶν ὁμοτέχνων, καὶ θαρσαλέως ἐχρήτο τῇ τέχνῃ, ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστή γεγонуῖα. πρότερον μὲν γὰρ ὡς εἰκὸς ἐγελάτο, εἶτα λαμπρῶς ἐθαυμάζετο, τὰ δ' οὖν τελευταῖα καὶ δεινῶς ἐφθονεῖτο· οὐπώποτε γὰρ κατὰ μνήμην ἐμὴν ἐκβέβηκε τῆς σκηνῆς. κακὴ τῆς τέχνης, οἷα φιλεῖ, κοσμηθεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων, καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶχε θερμότερους, εἶτα καὶ πλείους φιλοτιμότερον τε χαριζομένους διὰ κλέος τῆς ἐπιστήμης. πολύτιμον τὸ Μελισσάριον παρ' ἄνδρας πλουσιωτάτους ἐφοῖτα. ἦν οὐκ ἔδει λαβεῖν ἐν γαστρὶ, ὅπως μὴ διὰ παιδογονίαν ἀτιμότερα γένοιτο τοῖς συνοῦσι, τῆς ἀκμῆς τὸ ἄνθος ἄωρον ἀποβαλοῦσα τοῖς πόνοις. ἀκηκόει δὲ ἡ μουσουργὸς ὅποια γυναῖκες λέγουσι πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐπειδὴν ἐν γαστρὶ γυνὴ λήψεσθαι μέλλοι, οὐκ ἐξέρχεται οἱ παντάπασιν ἡ γονή, ἀλλ' ἔνδον ἐμμένει κεκρατημένη τῇ φύσει. ταῦτα τοίνυν ἀκούσασα ξυνῆκεν ἐμφρόνως καὶ διεφύλαττεν αἰὲ τὸ ῥηθέν· καὶ ὡς ἦσθετο τὸ συμβὰν οὕτως, οὐκ ἐξιούσαν οἱ τὴν γονήν, ἔφρασε τῇ μητρὶ, καὶ ὁ λόγος ἅτε πρὸς ἐμπειροτέραν ἦλθεν ὡς ἐμέ. καγὼ μαθοῦσα καὶ ταύτῃ διαπράξασθαι ἅπερ ἦδεν ἐγκελευσαμένη, τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον. ὡς δὲ Χαρικλέους ἡράσθη νέου τινὸς ἐπισήμου καὶ κάλλει καὶ πλούτῳ καὶ ἀντερῶντος οὐχ ἥττον ἐκείνης, παιδοποιεῖν ἐξ ἐκείνου προσηύχετο πᾶσι τοῖς γενεθλίοις θεοῖς. καὶ δὴ συνείληφεν ἀσφαλῶς, εἶτα τῆς Εἰλειθυίας ἐγκαίρως ἐφισταμένης τίκτει παιδίον ἀστεῖον, νῆ τὰς Χάριτας, καὶ τῷ φύσαντι γνησίως ἐξεικονισμένον τῇ φύσει. ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἔρμαιον αὐτῇ καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο, καὶ τὸν υἱὸν ἐπωνόμακεν Εὐτυχίδην· ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος, στέργουσα διαφόρως ὡς υἱόν, ὡς εὐπρεπές, ὡς ποθοῦμενον παιδίον καὶ λίαν ἐμπερὲς ὠραιότατῳ πατρὶ. εὐρήσεις γάρ τινα ῥοπὴν εὐνοίας παρὰ τοῖς γεγεννηκόσιν εὐτυχοῦντας τοὺς εὐεидεστερούς τῶν παίδων, καὶ δυοῖν ὄντων ἢ καὶ πλείονων ἡδίων τοῖς γονεῦσιν ὁ καλλίων. ὁ δὲ Χαρικλῆς οὕτως εὐθὺς διετέθη πρὸς τὸ τεχθὲν φιλοστόργως, ὥστε ἀδικώτατον κρίνειν ἐταίραν ἔτι καλεῖσθαι τὴν ἐρώτιον τοιοῦτον τεκοῦσαν. τοιγαροῦν αὐτίκα τῆς αἰσχροῦς αὐτὴν ἀπέστησεν ἐργασίας καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων τὴν ἐρωμένην ἡγάγετο γαμετήν. καὶ πολλαπλασιάζει τὸν πόθον *** τῆς σχέσεως τοῦ παιδαρίου. ὅθεν εἰκότως ἐκ περιχαρείας τῇ μητρὶ τὸ βλέμμα φαιδρόν, καὶ οὐδὲ τεκούσῃ <τὸ κάλλος> ἀπήνθησεν. [45]

1 19 (50) [45] ἄρτίως οὖν περιβαλομένη σεμνὴν ἐφεστρίδα γέγονα παρὰ τῇ Πυθιάδι (τοῦτο γὰρ μετακέκληκεν ἑαυτήν) καὶ πάντων ἀγαθῶν συνηδόμην αὐτῇ. τὸ δὲ παιδίον κλαυθυριζόμενον ἰδοῦσα πεφίληκα, θερμῶς μὲν ὡς καλόν, ἀπαλῶς δὲ ὡς τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, οἷσπερ ἔοικε τὴν χροιάν. ἐκπλήττομαι, νῆ τὴν θεῶν, πῶς ἀθρόως ἅπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή. καὶ πάρεστι θαυμάζειν ἐκείνης βλέμμα προσηγές, μέτριον ἦθος, μειδίασμα σεμνόν, κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην, καλύπτραν ἐπ' αὐτῆς εὖ μάλα σεμνήν, βραχυλογίαν ἐν ἡρεμαίᾳ φωνῇ. εἶδον καὶ ἀμφιδέας καὶ περισκελίδας, οὐ τὰς περιέργους ἐκείνας, ᾧ φίλη, ἀλλ' ἔργον ὄντως ἐλευθέρα

πρεπῶδες. τοιοῦτον ἐν αὐτῇ καὶ περιουχένιον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ἴδοι τις ἄν. προῖοῦσάν τε φασὶ νέυειν τε κάτω καὶ τεταγμένα βαδίζειν· σχῆμα δὲ συμπρέπον τῇ σωφροσύνῃ· καὶ εἵποις ἄν ὥς ἀεὶ τοιαύτη γέγονεν ἐκ παιδός. ἅπαντα γοῦν ἐν ταῖς γυναικωνίτισι καὶ ταῖς ταλασίαις πρὸς ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες. ἅπιθι τοίνυν, Θελξινόη, καὶ σὺ παρ' ἐκείνην ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, μεταμφιασμένη μέντοι κοσμίως ἡμιφάριον ἀλουργές. φυλάττου δέ, γλυκυτάτη, μὴ μεταξὺ παρελκομένη τῇ συνηθείᾳ Μελισσάριον τὴν νῦν Πυθιάδα προσείπης· ὁ μικροῦ πέπονθα, νῆ τὴν Διώνην, εἰ μὴ Γλυκέρα παροῦσα λάθρα με ταχὺ διένυξε τῷ ἀγκῶνι. ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΜΟΙΧΕΥΘΕΙΣΗΣ ΑΥΤΟΥ ΤΗΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΥΠΟ ΤΙΝΟΣ ΕΜΒΕΒΛΗΜΕΝΟΥ ΜΟΙΧΟΥ κ' Φυλακίδης Φρουρίωνι.

1 20 (t1) ^[41] Ἦλω τις νεανίας μοιχός, καὶ δεσμώτης ἐφυλάττετο παρ' ἐμοῦ. ἐγὼ τοῦτον εὐπρεπῇ καὶ νεανίσκον ὁρῶν πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην, καὶ τῶν δεσμῶν ἀπολύσας ἄδετον ἀπλῶς καὶ σχεδὸν ἄφρουρον κατὰ τὴν εἰρκτὴν διαφῆκα. ὁ δέ μοι δίκαιον μισθὸν τῆς φιланθρωπίας διδοὺς τὴν σύνοικον ἐμοίχευσε τὴν ἐμήν. τοιοῦτον οὐδὲ τὸν κλέπτην Εὐρύβατον τετολμηκέναι φασίν. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἀλόντα φυλάττεσθαι, φίλον δὲ γενόμενον τοῖς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου τὸν τρόπον ἐπιδείκνυσθαι τῆς κλοπῆς· ἦσαν ἐγκεντρίδες αὐτοῖς καὶ σπογγαίαι· ταύτας λαβὼν ἀνερριχᾶτο τὸν τοῖχον, ἀλλ' οὐ τὴν καλὴν ἀνῆρπασε γαμετήν. τοῦτο ἔκπυστον καὶ περιβόητον ὥς παράδοξον καὶ παγγέλοιον γέγονε τὸ κακόν, καί με, νῆ τὴν Δίκην, ὑπὲρ τὴν μοιχείαν ὁ γέλως λυπεῖ, ὅτι δεσμοφύλαξ ἅμα καὶ φρουράρχος ὢν τὴν ἐμήν ἔνδον οὔσαν οὐκ ἐφύλαξα γαμετήν. ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΑΝΤΑ ΠΛΗΝ ΜΙΞΕΩΣ ΕΠΙΤΡΕΠΟΥΣΗΣ ΤΩΙ ΕΡΑΣΤΗΙ κα' Ἀριστομένης Μυρωνίδῃ.

1 21 (t1) ^[43] Καίνόν γε τὸ κακόν, ὦ Μυρωνίδῃ· τοιοῦτον ἔρωτος οὐδ' ἀκήκοα τρόπον. τῆς Τελεσίππης ὁ Φαλερεὺς Ἀρχιτέλης ἐρᾷ, ἡ δὲ πεισθεῖσα μόλις ὁμιλῆσαι τῷ μεираκίῳ παράδοξον αὐτῷ προδιώρισε μέτρον· „ἄπτου“, φησί, „τῶν μαστῶν, ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων, καὶ προσαγαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα, γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει μήτε προσδόκα, ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσεις καὶ τῶν ἐπιτετραμμένων ἐκπίπτων.“ „ἔστω, δεδόχθω“, ἐξ ἀπορίας ἔφησεν Ἀρχιτέλης· „εἰ γὰρ οὕτω σοὶ φίλον, ὦ Τελεσίππη, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν. ἀλλὰ καὶ χάριν“, εἶπεν, „εἴσομαι τῇ Τύχῃ καὶ ψιλοῦ ρήματος ἀπολαύων ἢ καὶ μόνης ἀξιούμενος θεάς. ἐβουλόμην δέ, εἴ γε σοί, φιλτάτῃ, δοκεῖ, γινῶναι τί δὴ ποτέ μοι παντελῶς ἀπέγνωσ τὴν μῖξιν;“ „ὅτι“, ἔφη, „ἐλπιζόμενός ἐστιν ὁ γάμος ἡδύς, εὐχαρις καὶ λίαν εὐκταῖος· γεγινώς περιεφρονήθη, καὶ τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέρριπται καὶ περιπτυόμενον ἀμελεῖται. αἱ γὰρ ἐπιθυμίαι τῶν νέων ταχεῖαι καὶ αὐταὶ πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντίαι.“ τοιαύτης ὁ δύσεως ἀνέχεται γυναικός, τοσοῦτον δεδυστύχηκεν Ἀρχιτέλης. καὶ σύνεστι ποθουμένη καθάπερ εὐνοῦχος τὰ ἐρωτικά περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων, μᾶλλον δὲ τῶν ἐρώντων εὐνούχων ὁ μέλεος ἀργότερα δυστυχεῖ. ΔΟΛΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ κβ' Λουκιανὸς Ἀλκίφρωνι.

1 22 (t1) ^[44] Γλυκέρα Χαρίσιον ἐπόθει, καὶ νῦν δὲ ποθεῖ μὴ φέρουσα δὲ τὴν ἀγερωχίαν τοῦ μεираκίου (οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ) ἤθελε πρὸς μῖσος αὐτῇ μεταβληθῆναι τὸ φίλτρον. αἴτιον δὲ ἦν τοῦ βούλεσθαι μισεῖν τὸ λίαν φιλεῖν. αὕτη οὖν συμβουλευέται τῇ Δωρίδι· ἄβρα δὲ καὶ μαστροπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς, ὅτε τοίνυν ἱκανῶς αὐταῖς εἶχε τὸ σκέμμα, ἡ προαγωγὸς ὥς ἐφ' ἑτερόν τι προῆλθεν. ταύτην ὁ Χαρίσιος ἰδὼν „χαίρισ“, εἶπε, „φιλτάτῃ“. ἡ δὲ „καὶ πόθεν ἂν ἐμοί“, φησί, „γένοιτο χαίρειν;“ ὁ δ' οὖν νεανίας ἐπύθετο· „τί δ' ἔστι, πρὸς θεῶν; νεώτερόν τι συμβέβηκεν;“ ἡ δὲ μαστροπὸς ἀπεκρίθη δεδακρυμένη δῆθεν πικρῶς· „ἡ Γλυκέρα τοῦ βδελυροῦ Πολέμωνος ἐκτόπως ἐρᾷ, σὲ δέ, εἰ καὶ παράδοξον ἐρῶ, μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον.“ „ἄρα λέγεις ἀληθῆ;“ καταπλαγεῖς ἤρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώματα ἀφιεῖς. „καὶ μάλα“, φησίν, „ἀληθινά“, ἡ Δωρίς. „ἐμὲ γοῦν ἔπληξεν ἀφειδῶς, ἵνα σου μόνην ἐπὶ στόματος ἡρεμῇ τὴν προσηγορίαν ἐνέγκω.“ ἐνταῦθα Χαρίσιος ἐλέγχεται μᾶλλον ἐρῶν ἢ ποθούμενος· πολλοὶ γὰρ ὦν

κατεφρόνουν ἐπ' ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ ζηλοτυπεῖν ἠράσθησαν ἐκφανῶς. τὴν οὖν πολλὴν ἀλαζονεῖαν ἀφείς φθέγγεται ταπεινόν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκῶς ἀθυμίᾳ· εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης, ἐὰν ἀμελεῖσθαι δοκῇ, καταβάλλεσθαι. ἐδάκρυνε τε ἀστακτὶ μεταστραφεὶς ἐπὶ θάτερα καὶ τῇδε κάκεῖσε τὸ πρόσωπον ἐξωθῶν <ὡς> ἀποπέμπεσθαι τὰ δάκρυα τῶν παρειῶν. „τί δὴ οὖν ἄκων“, φησὶν, „λελύπηκα τὸ Γλυκέριον; ἐκὼν γὰρ οὐκ ἂν ποτε κατ' ἐκείνης ἐπλημμέλουν ἐγώ. ταῦτα, νῆ τοὺς Ἑρωτας, ἐβουλόμην σοῦ γε παρουσίας πυθέσθαι τῆς Γλυκέρας, καὶ γινῶναι εἴ τι τυχὸν δίκαιον ἐγκαλεῖ, καὶ τὸ λυποῦν εἴπερ τι ἔστι θεραπεῦσαι. πλὴν ἡμάρτον, ὁμολογῶ· οὐδὲν ἀντιτείνω· ἄρ' οὖν οὐκ ἂν δέξαιτό με καὶ παραιτούμενον συγγνώμην ἔχειν“ ἐπένευσεν μόλις καὶ ἀμφισβητήσιμον ἡ Δωρίς, ἐφ' ἐκάτερα παρακινουῖσα τὸ βλέμμα. ὁ δὲ δυσανασχέτων ἐπανήρετο· „οὐδ' ἂν ἰκετεύων προσπέσω;“, „εἰκός γε, ὦ φίλτατε· οὐδέν, οἶμαι, κωλύει συκάζειν τῆς ἐρωμένης τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεως περὶ σέ.“ τότε δὴ χαίρων δεδράμηκεν ὁ Χαρίσιος οἶκαδε τῆς ἐταίρας, ὁ καλός, ὁ τριπόθητος, ἐφ' ἰκετείας τραπόμενος καὶ περιτυχὼν αὐτίκα προσπίπτει. ἡ Γλυκέρα μὲν τέως τὸν τράχηλον ἐθαύμαζε τοῦ ποθουμένου, εἴτα τὸ πρόσωπον ἡδέως ἀνερείδουσα τῇ χειρὶ, ἀνέσθησέ τε καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιάν, ἣ προσήψατο τοῦ μειρακίου, καὶ πρὸς τὸν νέον ξυνέβη ταχύ· οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν ὁ μανικῶς ἐγκείμενος ἔρωσι δόξαι γοῦν σμικρὸν ἀπωθεῖσθαι τὸν φίλον. ἡ δὲ μαστροπὸς λαθραίως μειδιῶσα διένευσεν τῇ Γλυκέρᾳ, ἐδήλου δέ πως τὸ νεῦμα· „ἐγώ σοι μόνη τὸν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν.“ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΥΒΕΥΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΜΦΟΤΕΡΑ ΔΥΣΤΥΧΗΣ κγ' Μονόχωρος Φιλοκύβη.

1 23 (t1) [43] Ἀὐτὸ δεινοῖς ἅμα περιπέπτωκα, φίλε, καὶ πρὸς ἓν τούτων μόλις ὁποτερονοῦν διαρκῶν ἐξ ἐπιμέτρου θάτερον ἔχω, καὶ διπλάσια δυστυχῶ. καὶ τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ οὐκ ἄμεινον· ἐμὲ γὰρ κατανάλωσαν ἄπληστος ἐταίρα καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντερῶσιν ἀστραγαλίζων ἢ κυβεύων συγχέομαι τὸν νοῦν τοῦ ἔρωτος μεμνηνός, κἀντεῦθεν περὶ τὰς ποικίλας μεταστάσεις τῶν ψήφων πολλὰ παραλογιζόμενος ἐμαυτὸν καὶ τῶν καταδεεστέρων ἡττῶμαι τὴν παιδιάν. πολλάκις γὰρ μετέωρος ἐκ τοῦ πόθου ταῖς ἡμετέραις βολαῖς ἀντὶ τῶν ἐμῶν τὰς ἐκείνων διατίθημι ψήφους. εἴτα πρὸς τὴν ἐρωμένην ἀπιὼν ἐκεῖ δευτέραν ἦτταν ὑπομένω καὶ χεῖρονα τῆς προτέρας· οἱ γὰρ εὐτυχεῖς ἀντερασταί, ἅτε δὴ με τὰ τοσαῦτα νενικηκότες, φιλοτιμότερον δωροῦνται τῇ ποθουμένῃ, καὶ προκρίνονταί μοι τοῖς δώροις, κἄτα τῶν ἐμῶν ἐμὲ πολεμοῦντες μεταπεττεύουσίν μοι τῆς φιλίας <τὸν> κύβον. οὕτω τοίνυν ἐκάτερον τῶν κακῶν διὰ θάτερον γέγονε δυστυχέστερον. Η ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΕΝΑ ΠΡΟΚΡΙΝΟΥΣΑ ΜΟΝΟΝ κδ' Μουσάριον Λυσία τῷ φιλάτῳ.

1 24 (t1) [44] Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες ἐσπέρας οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων, καὶ ἄλλος ἄλλον τῶν πλησίον προώθει, κελεύων διεξελεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ· ὁ δ' οὖν θρασύτερος προσχήματι μὲν συμβουλῆς, σὲ δὲ ταῖς ἀληθείαις ζηλοτυπῶν διεμέμφετό με τοιάδε· „πασῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς ὑπερφέρουσα τῷ κάλλει ἐκάστης αὐτῶν ἀπολείπη τῷ κέρδει· παρὸν γὰρ σοι χρηματίζεσθαι παρ' ἡμῶν, ὧν ὑπερορᾷς, προῖκα δὲ μόνῳ τῷ Λυσίᾳ τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν, καὶ οὐδὲ καλῶ μειρακίῳ· οὕτω γὰρ ἂν ἦν φορητὸν ἐνὸς ἄγαν εὐπρεποῦς ἡττᾶσθαι τοσούτους, σοὶ δ' ἂν τυχὸν συνέγνω τις ἐρωτικὸν κάλλος ἅμαχον προκρινούσῃ χρημάτων. πυκνὰ γοῦν ὅμως τοῦτον παρ' ἡμῖν ἐπαινοῦσα ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκας τοῦ Λυσίου, ὥστε καὶ ἀνεγρομένους ἐξ ὕπνου οἴσεσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν. οὐ πόθος τοίνυν ἐστίν, οὐ, παραπληξία δὲ μᾶλλον νομίζεται μοι δεινὴ. πλὴν τουτί σε μόνον αἰτοῦμεν, λέγε σαφέστερον, εἰ τοῦτον ἔχειν ἀντὶ πάντων ἐθέλεις· οὐ γὰρ ἀντιστατοῦμεν τῷ ποθουμένῳ“. τοιαῦτα μὲν οὖν ἦδον ἐκεῖνοι σχεδὸν εἰς ἀλεκτρυόνων ὥδας, ἅπερ εἰ βουληθεῖν ἐξῆς ἀπαγγεῖλαι, καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μήκει τοῦ λόγου· τὰ δὲ πολλὰ τῶν λεχθέντων τῷ μὲν δεξιῷ τοῖν ὥτοις ἡκροσάμην, θατέρου δὲ παραχρῆμα

ἐξερρή. τοσοῦτον δὲ ἀπεκρίθην· „αὐτὸς ὑμῶν προτέταχε τὸν Λυσίαν ὁ Ἔρω, ὃς οὐ νύκτωρ, οὐ μεθ' ἡμέραν διαλείπει τὴν ἐμὴν καταφλέγων καρδίαν.“ μάνθανε καὶ τοῦτο, γλυκύτατε· ἐπεὶ σὺν ἐπιτιμῇσει βοῶντες ἐπύθοντό μου· „καὶ τίς ἀναφρόδιτον βδελυρὸν ἄκομψον τοιόνδε ποθεῖ;“ εἶπον ἠθικῶς ἄγαν μετὰ τῶν χειρῶν ὑποκινούσα σὺν τοῖς ὤμοις τὸ βλέμμα· „τίς; ἐγώ. ἔρρωσθε τοίνυν“, ἔφην ἀναστᾶσα „καὶ σύγγνωτέ μοι ποθούση. ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ἀλλ' ὁ θέλω· θέλω δὲ Λυσίαν.“ σὺ δ' οὖν, ὃ ἐμὸν δεσποτίδιον, εὐθύς εὐθύς· τὸ ταχὺ γὰρ ἐπαφρόδιτον. μηδὲν μελλήσας ἤκέ μοι φίλημά τι μόνον ἀποκομίζων, κἀγὼ τῶν ὥτων λαβομένη τρίς σε φιλήσω, καὶ τοιοῦτον καλόν *** ναί, πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἣ νῦν τεθύκαμεν. γνώσομαι δ' <εὐκαίρως θύσασα> τὴν θυσίαν, ἐάν σε πρὸς ἡμᾶς ἡ θεὸς ἐπικλίνη. προσεῖρήσό μοι, ψυχὴ Λυσία, θᾶττον ἤδη, ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον τοῦτον, ὃν ἐπιστέλλω σοι, χρονίζεις. πρὸς σέ πάντες ἐκεῖνοι σάτυροι, οὐκ ἄνθρωποι, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεται τούτους. ΕΤΑΙΡΑ ΜΕΜΦΕΤΑΙ ΤΗΙ ΑΔΕΛΦΗΙ ΥΠΕΛΘΟΥΣΗΙ ΑΥΤΗΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΝ κε' Φιλαινὶς Πετάλη.

1 25 (t1) Ἥχες ἐπὶ πότον ὑπὸ Παμφίλου κληθεῖσα Θελξινόην μετεπεμπόμην τὴν ἀδελφήν· ἐλάνθανον δὲ οὐ τὸ τυχὸν ἐμαυτῇ προξενούσα, ὡς ἔργῳ γέγονε δῆλον. πρῶτον μὲν ἦλθε περιεργότερον κοσμηθεῖσα καὶ στίλψασα τὰς παρειὰς ἐντρίμματι, καὶ πρὸς ἔσοπτρον ὡς εἰκὸς διαπλεξαμένη καὶ εὐθετίσασα τὰς κόμας ἀφῆκε τοῦ αὐχένος ὄρους πολυτελεῖς, ἀγλαΐσματα δέρης, ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν ὑπομάζιον τε καὶ ἀμφωλένια, καὶ οὐδὲ τῶν περικρανίων ἡμέλησε κόσμων. τὸ δὲ ταραντινίδιον, ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν. θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο, πολλάκις δ' ἅμα τε ἑαυτὴν ἐθεώρει καὶ εἴ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται. ἔπειτα παρακαθέζεται μέση ἐμοῦ τε καὶ Παμφίλου, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ, καὶ προσπαίζουσα τῷ μειρακίῳ εἰς ἑαυτὴν ἐκείνου μεταγεί τὸ βλέμμα, καὶ τῶν ἐκπωμάτων πρὸς αὐτὸν ἀντίδοσιν ἐποιεῖτο. ὁ δὲ ῥαδίως ἠνείχετο, ἅτε νέος ἐρωτικός, καὶ οἶνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χεῖλεσι κεκραμένον μέχρι καὶ αὐτῆς παρέπεμπον τῆς καρδίας. Πάμφιλος δὲ μήλου μικρὸν ἀποδακὼν εὐστόχως ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης, ἣ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσαστο, παρέβυσσε. τούτοις οὖν ἐδακνόμην. τί δὲ οὐκ ἤμελλον, ζήλην ἐμοὶ καθορώσα τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, ἣν ταῖς ἐμαῖς ἀνέτρεφον ἀγκάλαις; τοιαῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. καίτοι πολλάκις ὥδε παρ' ἑκαστον αὐτὴν ἐμεμφόμην „κατ' ἀδελφῆς ταῦτα, Θελξινόη; μή, Θελξινόη.“ ἀλλὰ τί μακρηγορῶ; ἀπῆλθεν ἡ βάσκανος οὕτως ἀνέδην σφετερισμένη τὸν νέον. ἀδικεῖ με τοίνυν Θελξινόη. μαρτύρομαι τὴν Ἀφροδίτην καὶ σέ, ὦ Πετάλη, κοινήν ὑπάρχουσαν φίλην, ὡς αὐτὴ πανταχοῦ τῶν κακῶν προκατάρχει. ἀδικῶμεν οὖν ἀλλήλας. εὐρήσω κἀγὼ τοιοῦτον πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα (καὶ τοῦτο δεδόχθω) <ἀλωπεκίζουσα> ἢ σίδηρος ἐλαυνέσθω σιδήρῳ· οὐ γὰρ ἀπορήσω τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς <τὴν> ἄπληστον ἀφελέσθαι. ΠΡΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑ κς' Σπεύσιππος Παναρέτη.

1 26 (t1) Πάλαί μὲν μοι προδιέγραψε τὴν <σὴν> χάριν ἡ φήμη, πάντων ἀνὰ στόμα ταύτην φερόντων, νῦν δὲ παρέστηκε πρῶτον. ἣ καὶ πλέον ἄγαμαί σε τοῦ κάλλους, ὅσῳ γε μᾶλλον ἢ κατὰ φήμην ὁρῶ. τίς οὐ τεθαύμακεν ὀρχουμένην; τίς ἰδὼν οὐκ ἠράσθη; Πολύμνιαν, Ἀφροδίτην ἔχουσιν οἱ θεοί· ἐκείνας ἡμῖν, ὡς ἐφικτόν, ὑποκρίνει παρ' αὐτῶν κοσμουμένη. ὀνομάσω <σε> ῥήτορα, προσεῖπω ζωγράφον; καὶ πράγματα γράφεις καὶ λόγους παντοδαποὺς ὑποφαίνεις καὶ φύσεως ἀπάσης ἐναργῆς ὑπάρχεις εἰκῶν, ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχηρημένη, καὶ οἷά τις Φάριος Πρωτεὺς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβεβλήσθαι δοκεῖς πρὸς τὴν εὐμουσον τῶν ὑπορχημάτων ὥδῃν. ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος, καὶ φωνὰς ἀμοιβαίας ἀφίησιν ἐμμελῶς, καὶ τῷ χεῖρε κινεῖ καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ· ἔπειτα συγκαθήμενοι διηγεῖται καθ' ἑκαστον ἄλλος ἄλλω κινήματα πολυτρόπου σιγῆς, καὶ πᾶς θεατῆς

ὕφ' ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειρᾶται. ἓνα δὲ μόνον προσφυῶς μιμουμένη τὸν Καράμαλλον τὸν πάνυ, ἀπάντων ἔχεις τὴν μίμησιν ἀκριβῆ. ὅθεν οὐκ ἀνάξιον οὐδὲ τὸν εὖ μάλα σπουδαῖον παραπολαύειν τῆς σῆς θυμηδίας· ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς ἐνίοτε γίνεται ἡ παιδία. πολλὰς τοῖνυν ἄτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἵππεὺς διελήλυθα πόλεις, καὶ πρὸς γε τῇ νέᾳ τὴν πρεσβυτέραν ἱστορήκα Ῥώμην, καὶ τοιαύτην ἐν οὐδετέρᾳ τεθέαμαι. εὐδαίμονες οὖν οἱ Παναρέτην εὐτυχοῦντες οὕτως ὑπερφέρουσιν καὶ τέχνη καὶ κάλλει. Η ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΑΙΝΙΤΤΟΜΕΝΗ ΜΑΤΗΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ ΠΟΝΟΥΝΤΑ κζ' Κλέαρχος Ἀμυνάνδρῳ.

1 27 (t1) [12] Νέου τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος ἐσπέρας ἔφη τις ἄλλη πρὸς ἐκείνην παρισταμένη πλησίον, ἅμα νύττουσα τῷ ἀγκῶνι· „πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ὦ φίλη, σὲ ποθῶν οὐτοσί προσάδων παρέρχεται καὶ μορφῆς οὐκ ἀφυῶς ἔχων. ὥς εὐπάρυφον τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον ταῖς ἀπὸ κερκίδος γραφαῖς, ὥς εὐμουςος τὴν φωνήν. ἔοικέ μοι καὶ περὶ καλὴν ἀσχολεῖσθαι τὴν κόμην· ἐπεὶ καὶ τοῦτό γε τοῦ ἔρωτος ἴδιον καὶ μάλα μέντοι καλόν, τὸ σφόδρα πείθειν τοὺς ἐρῶντας ἐπιμελῶς ἄγαν διακοσμεῖσθαι, καὶ εἰ πρότερον ἀτεχνῶς ἑαυτῶν κατημέλουν.“ „νῆ τοὺς Ἑρωτας“, εἶπεν, „ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ ὄντα καλόν, ὅτι φουσῶν αὐτὸς ἑαυτὸν οἶεται μόνος ἀξιέραστος <εἶναι> ταῖς γυναιξὶ καὶ πρεπόντως τῷ κάλλει ποθεῖσθαι· καὶ πού καὶ Φίλωνα τυχὸν ἐπωνόμακεν ἑαυτόν, φρονῶν ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον, καὶ πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ βλέπει καὶ φρονήματος ἐμπέπληκε τὴν ὀφρύν. μισῶ γοῦν ἑραστὴν παρευδοκιμεῖν εὐμορφίᾳ τὴν ἐρωμένην ἀξιοῦντα, οἰόμενόν τε κάλλος ὑπὲρ κάλλους χαρίζεσθαι, μέγιστον ἀντὶ βραχέος. ὅρα δὲ πῶς ἠθικῶς τὸν ὑπερήφανον διαπαίζω καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τέρπη. ποθεῖ μέ τις ἐρωτομανῆς, καὶ οὐδὲ νεύματος ἀξιοῦται, καὶ πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ἄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖς ὥσιν ἀπιθάνως καὶ ἀμουσότερα Λειβηθρίων, οὐδὲ ἐρυθριᾶ περιττῶς ἐκπεριτρέχων διαύλους. ἐγὼ, νῆ τῷ θεῷ, τὸνναντίον ἀντ' ἐκείνου λοιπὸν ἐγκαλύπτομαι.“ ἔφασκε δὲ ταῦτα ἄλλα τε πολλὰ θρυπτομένη καὶ δὴ καὶ τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα δείξῃ τῷ νέῳ κνήμην ἰθυτενὴ καὶ πόδα λεπτόν τε καὶ εὐρυθμον· ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνωσε μέρη τὰ δυνατά, ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. ὁ δὲ φησιν αἰσθόμενος τῶν λεχθέντων (ἐψιθύρισε γὰρ ἐκείνη τοσοῦτον, ὥστε τὸν νέον ἀκοῦσαι)· „οἷα βούλει καὶ ὁσάκις ἂν θέλῃς εἰπέ· οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς, ἢ καλή, ἀλλὰ τὸν Ἑρωτα παίζεις. ἐλπὶς ἄρα τὸν τοξότην ἐκείνον τοιοῦτον ἐπαφεῖναί σοι βέλος, ἵνα τούτων προκαλινδουμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύῃς ἐμὲ τὸ σὸν ἀκέσασθαι πάθος.“ ἡ δὲ διαμωκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξόν, τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἠθικῶς οἷα γυνὴ τὸ μετακάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρὸς ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη· „ἐγὼ, τάλαν; μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο. κεναῖς ἐλπίσιν ἐπέισθης. οἷε μᾶλλον <εἶναι> καλός, καὶ τούτου γε χάριν τοιοῦτον ἐπῆλθέ σοι προσδοκᾶν, ἕως ἂν παραγένηται τυχὸν ὁ σὸς ἔκδικος Ἑρως, παράμενε προσάδων, ἐπαγρυπνῶν, μηδὲν διανύων, μόνον δὲ κλυδωνιζόμενος ἐκ τοῦ πόθου, ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε μένειν οὔτε πλεῖν ἔῃ. οὔτε οὖν ἐκτέον ἐστὶ σοι τῶν ἡμετέρων τινός, οὐ μαστῶν, οὐ περιβολῆς, οὐ φιλημάτων· οὐδὲ μὴν ἀπαλλακτέον, οἶμαι, τοῦ πόθου.“ ΝΕΟΣ ΑΔΗΜΟΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΝ ΓΝΩΜΗΝ κη' Νικόστρατος Τιμοκράτει.

1 28 (t1) [13] Τίς ἄρα περὶ ἐμὲ τῆς Κοχλίδος ὁ τρόπος; τί δὲ μηχανωμένη ἄλλοτε πρὸς ἄλλον ἀθρόως μεταβαίνει σκοπόν; ἐκλύομαι, νῆ τοὺς θεοὺς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας. ἀπεῖπον τὸν νοῦν ἀνελιττων, ἀπεῖπον τοῖς λογισμοῖς πολλὰ κατ' ἑμαυτὸν ἀπορῶν. οὐδὲν εὖρον παντελῶς διαγνῶναι, καθάπερ ἐν λευκῷ λίθῳ στάθμην λευκὴν διατείνων. τίς γὰρ ἀστάτῳ δύναται ἂν ἐπιστῆσαι σκοπῶ; ὥστε, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔχω ὅτι χρήσωμαι ταύτῃ. ἐπώνυμος ἄρα τῆς σκολιότητος ἡ Κοχλὶς. αὐτὸς ἐρῶν ἐκείνης ἐξήγησά μοι τὴν ἀστάθμητον γνώμην· εἰ δὲ καὶ σὺ πρὸς αὐτὴν ἀπορεῖς δυσζύμβολον οὔσαν, μὴ κατόκνει, φίλτατε, πυθέσθαι τῆς σῆς <φίλης τῆς> σφοδροτάτης. τοτὲ μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καὶ μοι τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν, καὶ ὅλον με

ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίρει· τοτὲ δὲ πάλιν, ὡς εὐμεταβολωτέρα κοθόρνου, ἀναίνεται σοβαρῶς ὃν ἀρτίως ἐπόθει, καὶ πᾶσαν αὐθις ἀναλύει μου τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἐμὴν οὕτω ψυχὴν ἤθεσιν ἐξ ὑπογυίου παλιμβόλοις ἰστὸν ἀπέδειξε Πηνελόπης. τί πράξω; τίς γένωμαι; φεῦ τῶν ἀφορητῶν κακῶν, παπαὶ τῶν ἀμέτρως κατεβλακευμένων ἡθῶν. ὡς ἄγαν ἐπιθρυπτομένη τὴν λαμπρὰν ἑαυτῆς ἡμαύρωσε χάριν. ταύτην κἂν νουθετῆς, κἂν ἱκετεύης, παρὰ κωφὸν ἄδειν δοκεῖς. ὅθεν καὶ ἄκοντά με λοιπὸν τοσοῦτον ἔραστήν ἀποτρέπει καὶ δυσἀπότερεπτον γεγονότα. τοιγαροῦν οὐκέτι πρὸς ταύτην, ὦ Τιμόκρατες, κοινωνῶ σοι τοῦ πόθου, ἐπεὶ τοῦτό γέ ἐστιν ἀνδρὸς τὰ δυνατὰ ἀκριβῶς διαγνῶναι καὶ μηκέτι ματαίαν ἐπάγεσθαι λύπην. φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἡμῶν ἐπικρατήση φιλίας, ἀλλὰ συνενέγκαι σοι τῆς Κοχλίδος ἐκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ τρόπος, καὶ γένοιο φίλος μακρῷ γε μᾶλλον εὐτυχέστερος ἐμοῦ. ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Β' ΠΡΟΣ ΕΤΑΙΡΑΝ ΥΠΕΡ ΦΙΛΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΙΚΗ Α' Αἰλιανὸς Καλύκη.

2 1 (t1) Τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν ἱκετηρίαν ὑπὲρ Χαριδήμου ποιοῦμαι. ἀλλ', ὦ φίλη Πειθοῖ, παροῦσα συνεργὸς ποίει κατορθοῦν ἀνυσίμως, οὓς ἂν ἐπιστείλαιμι λόγους. ταῦτα μὲν δὴ, φασίν, εὐχθῶ. οὗτος δ' οὖν ἔρᾳ σου, Καλύκη, καὶ τῷ σῷ φλέγεται γλυκυτάτῳ πυρί, καὶ τεθνήσκειται θάττον ἐκ τριχὸς κρεμάμενος καὶ σκιᾶς εἶδωλον γεγονώς, εἰ μὴ τὴν παροῦσαν θεραπείαν ἐπινεύσεις τῷ μειρακίῳ. Ἐπολλὸν ἀποτρόπαιε, μὴ φόνου τις, ὦ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάζηται κάλλος, μηδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσῃσιν Ἑρινύες. ἐγκαλεῖς, εὖ οἶδα, τῷ νέῳ ἔπταισεν ὁμολογουμένως νέος ὢν ἔπταισεν, ἱκανὴν δέδωκε δίκην, μὴ θάνατος ἔστω τοῦ πλημμελήσαντος ἡ ζημία. λογίζου, πρὸς θεῶν, καὶ μιμοῦ τὴν σὴν Ἀφροδίτην. ὡς ἐφικτὸν γυναικί. πυρὸς ἄρχει, τόξα διέπει, ἀλλὰ καὶ Χάριτες ἔπονται τῇ θεῷ· σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ ὁμιλοῦσα τιτρώσκεις. ἐπίθες <οὖν> ταχὺ καὶ τὰς Χάριτας τῷ πληγέντι. φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτὴ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ. ταῦτα μὲν οὖν ἱκετεῶν φημί. ἃ δὲ παραινέειν ἔχω σοι, λεκτέα λοιπόν. χαριέστατον οἶδα τὸ σμικρὸν ὑποκνίζειν τοὺς νέους· τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προαναπέλλει τὸν κόρον, καὶ τὰς ἐταῖρας ὑποδείκνυσιν αἰὲν ποθεινὰς τοῖς ἐρασταῖς. ἀλλ' εἰ τοῦτο γένοιτο πέρα τῆς χρείας, ἀποκάμνουσιν οἱ ποθοῦντες. οὕτως οὖν ὁ μὲν ὠργίσθη, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλη τὰ ὅμματα. ὁξὺς ἐστὶν ὁ Ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι· ἐλπίσας πτεροῦται καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτερορρουεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθεῖς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἐταιρουσῶν ἐστὶ σόφισμα αἰὲν τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένης ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. ἤδη μὲν οὖν πολλὰ τὸν νέον ὑπῆλθον ἐταῖραι προτρέπουσαι πιθανῶς, καὶ δὴ τοῦτον ἔφθη τις ἂν πανουργότερον λαβοῦσα, εἰ μὴ τὸ μειράκιον ἀπηύχετο παντελῶς ἐναφροδισιάσαι τινὶ μετὰ σέ. χρῆσαι τοίνυν τοῖς μὲν ὑποκρινομένοις φιλεῖν ἐταιρικῶς, τοῖς δὲ γνησίοις ἐρασταῖς φιλικώτερον. πείθου μοι καὶ τῆς ἀμετρίας ἀπόσχου. ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπορρήξωμεν πάνυ τείναντες τὸ καλῶδιον, μηδὲ λάθης λοιπὸν εἰς ἀγερωχίαν μεταβαλοῦσα τὸ φρόνημα. οἶσθα δὲ ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. ἄλλως τε ὁπώραν πωλεῖς, ἢ καλὴ· ἔστι δὲ ἡ σὴ ὁπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων. δικαία δ' ἂν εἴης ἀπ' αὐτοῦ γε τοῦ ἔργου συνεῖναι, ὅτι οὐ δεῖ τηρεῖν ὁπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὁπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾶν. μετ' ὀλίγον ἔσῃ γεράνδρυν· οἱ δὲ τῶν καλῶν σωμάτων ἐρασταὶ τῇ τοῦ φαινομένου κάλλους ἀκμῇ παραμετροῦσι τὸν ἔρωτα. καὶ ἐτέρως δὲ μάνθανε· οὐ γάρ σε καὶ διαφόρως ἐπεκιδιδάσκειν ὀκνήσω. γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκείνῳ τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταύτῃ τὸ κάλλος. ἕως μὲν οὖν <ἔαρ ἀκμάζει> , ἢ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιά τῶν ἀνθέων, ἥρος δὲ παρακμάσαντος πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη τοῦ <λειμῶνος> , ὁ δὲ λειμῶν γεγήρακε. γυναικὸς τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος παρέλθῃ καὶ τὸ κάλλος παραδράμῃ, τίς ἔτι καταλείπεται εὐφροσύνη; ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπνηθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως· οὐ δ' ἂν εὐανθὲς τε καὶ εὐώδης ἦ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. [45]

2 1 (50) [t2] ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτέτακα λόγον, δελφίνα διδάσκων νήχεσθαι; μεθαρμοσαμένη τοίνυν, ὦ καλλίστῃ γυναικῶν, τὴν ψυχὴν καλλίονα τοῦ σώματος ἀπόφηναι, ἵν' ἐξῇ λέγειν· „ὦ κάλλους

φιλανθρώπου“. τὸ δ' οὖν ῥόδον, κἄν μή τις αὐτῷ χρήσεται, μαραίνεται. ἄρ' ἐπένευσας, ὦ φιλάτῃ; πάντως δήπου, τὸν σὸν εὐμετάβολόν τε καὶ εὐπαράκλητον ἐπίσταμαι τρόπον. ἤκω τοίνυν καὶ προσάξω τὸν νέον πλουσίως ἐπικηρυκευόμενον δι' ἐμοῦ. τὸ γὰρ πρὸς ἐταίρας κηρύκειον ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ χαρακτηρίζεσθαι πέφυκεν. ἀλλὰ τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχουσα εὐμενὴς τό γε λοιπὸν εἴης τῷ σῷ Χαριδήμῳ. ΗΡΑΣΘΗ ΤΙΣ ΚΟΡΗΣ, ΗΝ ΕΠΙΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ΕΙΔΕ, ΚΑΙ ΤΑΥΤΗ ΠΡΟΣΠΕΠΟΝΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΙ Β' Εὐξίθεος Πυθιάδι.

2 2 (t1) [t1] Ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἔνθα τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν αἰτούμεθα τοὺς θεούς, δεινοτάτοις περιπέπτωκα πόνοις. ἔτι γὰρ ὑψοῦ προσανατείνων τῷ χεῖρε καὶ τὴν ἱκετείαν κατ' ἐμαυτὸν λαῶν οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος ἐρραπίσθην. καὶ μετεστράφην πρὸς σέ, καὶ ἅμα τῇ θεᾷ τῷ σῷ τετόξευμαι κάλλει· ὥς γὰρ εἶδον, οὐχ οἷός τε ἦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλοσε μεταφέρειν, σὺ δέ με θεωροῦντά σε κατιδοῦσα (τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις) ἡρέμα παρεκαλύψω, μετακλίνασα δ' οὖν τὴν δέρην ἐπὶ θάτερα προβέβληκας τοῦ προσώπου τὴν χεῖρα, παραφαίνουσα τῆς παρειᾶς ὀλίγον. δοῦλόν με θέλεις ἔχειν; ὥς ἐθελόδουλον ἔχε· φίλος γὰρ Πυθιάδος τίς, εἰ μή γε Ζεὺς ταῦρος ἢ χρυσὸς ἢ κύκνος γενόμενος διὰ σέ; ἀλλ' εἴθε μετὰ τῆς εὐπρεπείας ἐπαινέσομαί σε τῆς περὶ ἐμὲ προθυμίας, καὶ μὴ τρόπος ἀπειθῆς ἀνασοβήσῃ ὃν εὖ μάλα τεθήρακεν ἡ μορφή. ταύτην οὖν τὴν προσευχήν, ὦ θεοί, εἰ δοκεῖ, διανύσατε· ὄμνυμι δέ σοι, φιλάτῃ, τίνα μέντοι θεῶν; ἢ βούλει μᾶλλον, <οὐς> ἐπηυξάμην ἀρτίως θεούς; ὥς ἄχρισ ἂν ἐμοῦ δεσπόζειν ἐθέλοις (βουληθείης δὲ μέχρι παντός), ἐρωτικός σοι διατελέσω θεράπων. ΓΑΜΕΤΗ ΡΗΤΟΡΟΣ ΑΜΙΞΙΑΣ ΑΙΤΙΑΤΑΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ γ' Γλυκέρα Φιλίννῃ.

2 3 (t1) [t1] Οὐκ εὐτυχῶς, Φιλίννα, Στρεψιάδῃ τῷ σοφῷ ῥήτορι συνεζύγην· οὗτος γὰρ ἐκάστοτε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐνῆς πόρρω τῶν νυκτῶν πλάττεται περὶ πραγμάτων σκοπεῖσθαι, καὶ ἅς ἐδιδάχθη δίκας τηνικαῦτα προφασίζεται μελετᾶν, σχηματιζόμενος δὲ ὑπόκρισιν ἡρέμα τῷ χεῖρε κινεῖ καὶ ἄττα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει. τί οὖν οὗτος ἔγῃ με κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν, μηδὲν δεόμενος γυναικός; ἢ ἵνα μοι τῶν πραγμάτων μεταδοίῃ, καὶ νύκτωρ αὐτῷ συνεπιζητήσω τοὺς νόμους; ἀλλ' εἴγε δικῶν γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα, ἐγὼ καὶ νεόνυμφος οὖσα ἀποκοιτήσω λοιπὸν καὶ καθευδήσω χωρὶς. κἄν ἐπιμείνῃ πρὸς μὲν ἀλλότρια πράγματα κεκηνηώς, μόνης δὲ τῆς κοινῆς ὑποθέσεως ἀμελῶν, ἕτερος ῥήτωρ τῆς ἐμῆς ἐπιμελήσεται δίκης. ἄρα κατάδηλον ὃ βούλομαι λέγειν; πάντως δήπου, ἐπεὶ ταῦτα γράφω συντόμως ἐκ τούτων συνιέναι καὶ τὰ λείποντα δυναμένη. ταῦτά μοι νόει καλῶς, ὦ γύναιον δηλαδὴ συμπαθὲς γυναικί, κἄν αἰδουμένη τὴν χρεῖαν οὐ μάλα σαφῶς ἐπιστέλλω, καὶ πειρῶ τὸ λυποῦν εἰς δύναμιν θεραπεύειν. σὲ γὰρ τὴν καλὴν προμνήστριαν χρή, καὶ ἄλλως ἐμὴν αὐτανεψιδὴν οὖσαν, μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπουδακέναι τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα διορθοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ τὸν λύκον τῶν ὧτων ἔχω, ὃν οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατόν, οὔτε μὴν ἀκίνδυνον ἀφεῖναι, μή με δικορράφος ὦν ἀναίτιον αἰτιάσῃται. Ο ΤΗΙ ΔΟΥΛΗΙ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕΡΩΝ ΤΕΩΣ ΑΣΧΟΛΟΥ ΜΕΝΗΙ δ' Ἑρμότιμος Ἀριστάρχω.

2 4 (t1) [t1] Χθὲς ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σύνηθες ὑπεσύριττον τῇ Δωρίδι. ἢ δὲ ὑπερκύψασα μόλις, ὥς λαμπρὸν ἀνέτειλεν ἄστρον, καὶ ἡρέμα φθεγγομένη φησίν· „ἡσθόμην τοῦ συνθήματος, ὦ φιλότῃς· ἀλλὰ πρὸς τὴν κάθοδον ἀμηχανῶ. οὐμὸς πάρεστι δεσπότης· οὐ καταβέβηκεν οὗτος, ἵνα σοι τυχόν, γλυκύτατε, περιτύχω. μεῖνον, ἀνάμεινον· καταβήσομαι θᾶττον, καὶ τῆς βραχείας μελλήσεως ἔνεκα μειζόνως σε θεραπεύσω. καρτέρει πρὸς θεῶν. μὴ λίαν ἀθυμῶν τὴν παροῦσαν ἀπίεπῃς ἐσπέραν, μηδὲ λύπει τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδεστέραν ὑφάψῃς τὴν φλόγα.“ τούτοις παραθαρρύνουσα, τοιαῦτα ψυχαγωγοῦσα καὶ ὥσπερ βέλη τοὺς λόγους ἀφεῖσα πέπεικεν, εἰ δέοι, καὶ μέχρι μέσων ἀναμείναι νυκτῶν. ὅμως ὑδροφορησαί πιθανῶς προφασισαμένη κατέβη ταχύ, ἐπὶ λαιοῦ τοῖν ὧμοιιν κομίζουσα τὴν κάλπιν. καὶ μοι καὶ οὕτως

ἀνεφάνη καλή, ὥσπερ εἰ χρυσοῦν τινὰ περιέκειτο κόσμον. ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς ἀγλαΐας· ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς. τῶν μὲν οὖν ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέσταλται, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως κατήπλωται καὶ τοῖν ὤμοι· αἱ δὲ παρειαὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἵμερον ὑποδέχονται, ὃν φιλῆσαι μὲν ἡδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ ῥάδιον. ἔφη δ' οὖν· „ἕως ἀλλήλους ἔχομεν, μὴ παραναλώσωμεν ἣν δίδωσιν ἡμῖν ὁ καιρὸς ὀξύρροπον ἐξουσίαν“. ἄσμενοι τοίνυν περιπλακέντες ἀλλήλοις ἐρασμιώτερον τὰ ἐπὶ τούτοις ἐδρῶμεν· ἡδίων γὰρ καὶ σφόδρα ποθεινὸς μετὰ δὴ τινὰ συμβᾶσαν δυσκολίαν τοῖς ἐρῶσιν ὁ γάμος. ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΡΩΣΑ ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΥ Ε' Παρθενὶς Ἀρπεδόνη.

2 5 (t1) Εὖγε τῆς φωνῆς, εὖγε τῆς λύρας. ὡς ἄμφω μουσικώτατα συνηχεῖ, καὶ πρόσχορδος ἡ γλῶττα τοῖς κρούμασι. Μουσῶν τε καὶ Χαρίτων ἡ κρᾶσις, μάλα τοῦτο ἀληθές. πληρὲς δὲ μουσικῆς ἐννοίας τὸ βλέμμα καὶ διασκέψεως τῶν μελῶν. τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ νέου χαριέντως ἀτενίζοντος εἰς ἐμὲ ὑπὲρ τὰ μέλη καταθέλγει μου τὴν ψυχὴν. εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν Ἀχιλλεύς, ὃν ἔμαθον ἐκ τῶν οἴκοι πινάκων, οὐκ ἦν ἄρα ὄντως καλός· εἰ μὴ τοιαῦτα κεκιθάρικεν, οὐκ ἦν μουσικὸς τοῦ Χείρωνος ζηλωτής. εἶθε ποθήσειεν ἐμὲ καὶ ἀντιφιλοῦντα θεάσομαι. τολμηρὸν ἔφην· τίς γὰρ ἂν τούτῳ δόξειε καλή, εἰ μὴ φιλανθρώποις αὐτὴν ὅμμασιν ἴδοι; ὡς ἡδὺ τὸ γειτόνημα, νῆ τὰς Μούσας. ἀλλὰ πικρὰς ὀδύνας μεταξύ πως ἥσθόμην. πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷ καὶ φλέγεσθαι μοι δοκεῖ. τοτὲ μὲν οὖν εἰς τὰ γόνата ἡ κεφαλὴ βρίθεται, τοτὲ δὲ εἰς ὦμον ἐγκλίνει· θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὕφ' ἡδονῆς πνευστιῶ. ὦ γλυκύτατον πῦρ· τί ποτε ἄρα μοι πεφοίτηκεν ἔνδον; ὡς ἐγὼ θαμὰ ἀνιῶμαι, καὶ οὐκ οἶδα, ἐφ' ᾧ τοῦτό γε πάσχω. ἐκβόσκεται γὰρ μέ τις ἀνερμήνευτος ὀδύνη, καὶ δακρύων ἀνεπίσχετοι πηγαὶ καταρρέουσι τῶν παρειῶν· ποικίλα τῆς διανοίας ὑπεκπηδᾷ μοι κινήματα, καθάπερ αἴγλη τις ἡλίου πάλλεται συχνὰ περὶ τοῖχον ἐξ ὕδατος ἀνταυγοῦσα κατὰ σκαφίδος ἢ λέβητος κεχυμένου καὶ ἀστάτῳ φορᾷ τὴν εὐκίνητον συστροφὴν ἀπεικονίζεται τῶν ὑδάτων. ἢ τοῦτο μᾶλλον, ὄνπερ φασίν, ἔρω; Ἐρωτος ὁ πυρσὸς καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυεῖς. καὶ τί δὴ καταλιπὼν ἐκεῖνος ὁ δαδοῦχος θεὸς τὰς ἐπιτηδεῖας αὐτῷ καὶ συνήθεις ἀμύητον βιάζεται κόρην, καὶ πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτης, ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἔσθ' ὅπη προκύπτουσαν τῆς οἰκίας; εὐδαίμων παρθένος, ἥτις ἄνευ φροντίδων ἐρωτικῶν ζῇ, μόνης ἐπιμελῆς τῆς ταλασίας. αἰσχύνομαι τὸ πάθος, ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον, δέδοικα σύμβουλον προσλαβέσθαι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς θεραπαινίσιν οὐ μάλα θαρρῶ. ὦ τῆς ἀπορίας, δι' ἣν περιπατῶ τρίβουσα τὰς χεῖρας, ὅτε καὶ τὸ πάθος ἐπείγει. καὶ οὔτε θεραπείαν οὔτε λήθην αὐτοῦ βραχεῖαν ἔνεστί μοι λαμβάνειν· κατάντικρυς μὲν γὰρ ὁ νέος ὁ γλυκὺς πολέμιος ἡδιστα μελωδεῖ, ἐγὼ δὲ οὐδὲ βουλὴν πρὸς τὸ πρακτέον οἶα τέ εἰμι παντελῶς ἐξευρεῖν. πῶς γὰρ ἡ δειλαία, περὶ πράγματος σκοπούμενη, οὐ καὶ τὴν φύσιν ἡγνόηκα καὶ τοὺς τρόπους, ἅτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομίλητος δὲ συνουσίας; ἐρρέτω αἰδώς, ἐρρέτω σωφροσύνη, ἐρρέτω καὶ τὸ σεμνὸν τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ παρθενίας. ὑπαισθάνομαι τῆς φύσεως βουλομένης, ἢ νόμων ὡς ἔοικεν οὐδὲν μέλει. μικρὸν ἀπερυθριάσω καὶ τὴν ἐμὴν ἴσως ἐκ τῆς περιωδυνίας ἀνακτῶμαι ψυχὴν. ἡδέως μάλα ἔπαρον μεταξὺ γράφουσα. ἄρα ὁ νέος, τοῦμόν μέλημα, διεμνημόνευσέ μου; εἶθε καὶ δι' ἑαυτῶν ἤδη, καὶ μὴ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων ἀπολαύσομεν τῶν σωματῶν. ^[45]

2 5 (50) ^[t4] σὺ τοίνυν, Ἀρπεδόνη (πρὸς σὲ γὰρ ἐξεπίτηδες, ὡς ἔχω πάθους, ἀπήγγειλα τὴν ὑπόπικρον τῶν βελῶν ἡδονήν), ἥκέ μοι σύμβουλος περὶ τούτων, προφασισαμένη στήμονα τυχὸν ἢ κρόκην ἢ γοῦν ἄλλο τι τῶν μάλιστα γυναιξὶν ἀνηκόντων. ἔρρωσο, καὶ πρὸς τοῦ Ἐρωτος, ὃν ἐπόμενυσθαι πρῶτον μεμάθηκα παρ' αὐτοῦ, μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω. ΝΕΟΣ ΥΠ' ΑΝΤΕΡΑΣΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΠΑΡΕΚΒΕΒΛΗΜΕΝΟΣ ζ' *** <Φορμίωνι> .

2 6 (t1) ^[t4]

ὅς ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρη καὶ πεφρόνηκας μέγα καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρύν, ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις καὶ ὑπερορᾶς ἡμῶν τῶν βαδίζοντων χαμαί, καὶ ὡς αὐλητρίδος υἱὸς ἐξαίρεις τὰς γνάθους, καὶ γίνεται σοι μεῖζον τὸ φύσημα τοῦ φυσήματος τῆς μητρός. πόθεν δὲ ποθεῖσθαι οὕτω ταχὺ καὶ ῥαδίως ἐπέισθης; ἢ μᾶλλον, ὦ θαυμάσιε Φορμίων, ὡς ἀξιέραστον ἔχων τὴν ὄψιν; τοιαύτην ἔχοι κάκείνη ἀξία γε οὕσα· καὶ ὄναισθέ γε δικαίως ἀλλήλων ἐπὶ μήκιστον χρόνον, καὶ γένοιτο παιδίον ὑμῖν ὅμοιον τῷ πατρί. εὗρεν οὖν ἡ μάχαιρα κολεὸν ἄξιον ἑαυτῆς. νενίκηκάς με τὴν ἐμὴν ἐρωμένην λαβών, δι' ἐμοῦ τε παριῶν ἐξεπίτηδες οὐκ ἀγελαστὶ τονθορύζεις, ἀλλ' ἡδέως ἐπεγγελάς ὑβριστὴν τινα γέλωτα, καὶ ἀλαζονευόμενος τῷ χειρε σοβεῖς, καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμοί, μέγα δὲ καγχάζεις ὅτι με τῆς φίλης ἐκβέβληκας κατὰ κράτος. ἀλλ' ἔγωγέ σοι ἡδιστον ἐπιχαίρω, ὅτι σε νῦν ἔνδον εἰσβέβληκα παρ' ἐκείνην, καὶ ἦτταν ὑπέστην ἐγὼ τῆς σῆς, φασί, Καδμείας νίκης ἀμείνω· φανερόν γάρ ὡς ἐν πονηραῖς ἀμίλλαις ἀθλιώτερος ὁ νικήσας. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΣΗΣ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΘΕΙΡΟΜΕΝΟΝ ΤΗΙ ΚΕΚΤΗΜΕΝΗΙ Ζ' Τερψίων Πολυκλεῖ.

2 7 (t1) Θεράπαινά τις παρθένος τοῦ μοιχοῦ τῆς δεσποίνης ἠράσθη· διακονουμένη γὰρ ἀμφοῖν τὰ δοκοῦντα ταύτην ἔλαχε τοῦ ἔρωτος ἀφορμὴν. πολλάκις οὖν αὐτῶν ἐρωτικῶς ὁμιλούντων ἀλλήλοις ἠκροᾶτο, πλησίον ὡς φύλαξ παρισταμένη καὶ προορώσα μὴ τις ἐξαίφνης ἀναφανείη κατάσκοπος. καὶ πού καὶ συμπλεχθέντας αὐτοὺς εἶδεν ἡ κόρη, καὶ δι' ἀκοῆς τε καὶ θεάς ὤλισθεν Ἐρωσ ἐπὶ τὴν ἐκείνης ψυχὴν αὐτῇ λαμπάδι καὶ τόξοις. καὶ πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν ἡ παιδίσκη, ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς δεδούλωται τῆς δουλείας ὁ ἔρως· οὐ γὰρ εἶχε παρρησίαν τῶν αὐτῶν μετασχεῖν τῇ δεσποίνῃ, ἀλλὰ μόνου τοῦ ἔρωτος ἐκοινώνει τῇ κεκτημένη. τί οὖν ἡ κόρη; οὐ γὰρ ἀμήχανον αὐτὴν ἀφῆκεν ὁ Ἐρως. ἀποσταλεῖσα προσκαλέσασθαι τὸν μοιχὸν ἔφη πρὸς ἐκεῖνον ἀπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα· „εἰ βούλει, φίλτατε, ἐμὲ συμπράττειν καὶ διακονεῖσθαί σοι πάλιν προθύμως—ἀλλὰ τί σοι λέξω; τὸν ἐμὸν ὡς ἐρωτικὸς ἤδη νενόηκας πόθον. ἄρα δοκῶ σοι καλὴ καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; τί φῆς; ποιήσεις ἤδη; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ“. ὁ δ' οὖν νέος (καλὴ γὰρ ἦν καὶ παρθένος) ἅμα ἔπος ἅμα ἔργον ἄσμενος αὐτίκα μάλα τὴν αἴτησιν τῆς κόρης ἐπλήρου, περικρατῶν ὁμφάκια τοῦ στέρνου τὰ μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπολαύων ἅμα γνησίων· φιλήματα γὰρ ἔωλα μὲν τὰ τῶν γυναικῶν, ἄπιστα δὲ τὰ τῶν ἐταίρων, ἀψευδῇ δὲ τὰ τῶν παρθένων, ἐοικότα τοῖς σφετέροις ἦθεσι. μέμικται δὲ ἀπαλῶ μὲν ἰδρῶτι, θερμῶ δὲ καὶ πολλῶ τῷ τοῦ πνεύματος ῥεύματι {τὸ δὲ ἄσθμα πυκνόν}. ἐγγὺς μὲν <γὰρ> τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν· εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγῃς, ὅψι τὸ πήδημα. ταῦτα μὲν οὖν ἐκεῖνοι· ἡ δὲ κεκτημένη πανούργως ἐπέστη τοῖς τελουμένοις, ἡρέμα βαδίζουσα καὶ κτύπου χωρίς, καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. ἡ δὲ στένουσά φησιν· „μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σώματι κατεδούλωσε τὴν ψυχὴν. ἐπιτεθύμηκα· ἔξεστι γάρ. παῦσαι πρὸς θεῶν. ὡς ἐρῶσαν δίκαιόν σε μᾶλλον ὑπεραλῆσαι ποθοῦσης. μὴ τοίνυν ἀτιμάσης, ὦ δέσποινα, τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἐρωτα, ἵνα μὴ ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις ὀνειδίζουσα λάθοις. καὶ σὺ γὰρ ἐκείνῳ δουλεύεις, κάγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἔλκομεν ζυγόν.“ ταῦτα μὲν ἡ παῖς, ἡ δὲ κεκτημένη πρὸς τὸν νέον λάθρα φησί, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβομένη, „Σικελὸς ὁμφακίζει, Ἐμπεδόκλεις, παρατρυγῶν παιδισκάριον <ἄωρον> καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές. παρθένος γάρ, ἄτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἔτι, τὴν συνουσίαν ἀτερπὴς ἐστὶ καὶ δύσκοιτος, ἀγνοοῦσα τὴν ἐπὶ τῆς εὐνῆς κολακείαν. γυνὴ δέ, οἵαπερ ἐγώ, τῶν ἀφροδισίων ἱκανὴν ἔχουσα πεῖραν, ὁμοίως ἑαυτὴν τε καὶ τὸν ποθοῦντα λίαν εὐφραίνει, καὶ γυνὴ μὲν καταφιλεῖ, παρθένος δὲ καταφιλεῖται. καὶ τοῦτο μὲν ἔγνω· εἰ δὲ τὰ νῦν ἐπιλέλῃσαι, δεῦρο, φίλτατε, κάγώ σε ἡδιστα δῖς τε καὶ τρὶς τῶν ἐμῶν ἀναμνήσω. [45]

2 7 (50) [t4] ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΓΚΡΑΤΩΣ ΑΠΟΜΑΧΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΘΟΝ ἢ Θεοκλῆς Ὑπερείδης.

2 8 (t1) [t5]

Ἦρων τῆς Ἀριγνώτης, παρθένου καλῆς, ταύτην μοι νομίμως κατενεγύησαν οἱ τεκόντες, καὶ ἦν ὄντως ἐπαφρόδιτος ὁ γάμος ἐρωμένης γὰρ ἀπέλαυον γαμετῆς. καὶ τὴν συνάφειαν ἡγούμην βεβαίαν, γινώσκων ὡς ἀσφαλέστερος καθίσταται γάμος ἐκ πόθου τινὸς τὴν πρόφασιν εὐτυχίᾳς. ἀλλ' ὁ βάσκανος Ἔρωσ ἐνῆλλαξέ μου τὸν πόθον, καὶ τῆς πενθηρᾶς ἀντ' ἐκείνης ἐρῶ. τί οὖν πράξω; πῶς ἀναιδῶς πρὸς ἐρωμένην, πῶς ἐπεικῶς πρὸς πενθεράν ἐκλαλήσω; αὕτη με τὸν κηδεστὴν ἐξ εὐνοίας παῖδα καλεῖ. πῶς οὖν διαλέξομαι γυναικί, ἦν πολλάκις μητέρα προσεῖπον; τοιγαροῦν κἂν τύχῳ κἂν ἀποτύχῳ, διχόθεν ἐγὼ δυστυχῆς ὑμεῖς τοίνυν, ὦ θεοί, ἀποτρόπαιοί γε ὄντες τὸ δυσσεβὲς ἀποτρέψετε. θυγατρὶ καὶ τεκούσῃ μήποτε συμμιγείην. ΝΕΟΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΟΡΚΟΝ ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΔΕΔΙΩΣ, ΜΗ ΤΙ ΠΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΟΡΚΙΑΣ ΕΚΕΙΝΗ ΠΕΙΣΕΤΑΙ ΧΑΛΕΠΟΝ Θ' Διονυσόδωρος Ἀμπελίδι.

2 9 (t1) [t2] Σὺ μὲν ἴσως οἶε βαρύνεσθαί με δεινῶς, ὅτι δὴ με τοσοῦτον ἐρῶντα κατέλιπες. ἐμοὶ δὲ τούτου, νῆ τὸ σὸν πρόσωπον, βραχεῖα φροντὶς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν, ἐπεὶ περ ὡς ἀπλουστάτη καὶ νέα περιφρονοῦσα τηλικούτον ὄρκον παρέβης. ἀλλὰ τοῦμὸν μέρος ἀνυπεύθυνος εἶης τοῖς ὀρκίοις θεοῖς, εἰ καὶ σὺ ποθοῦντα μὴ στέργεις, μηδὲ συνθήκας ἔγνωσ ἐνωμότους φυλάττειν. ἀλλ' ἔγωγε δέδοικα (εἰρήσεται γάρ, κἂν ἀπεύχωμαι), μὴ τινά σοι ποινήν ἀντεπαγάγῃσιν οἱ θεοί. καὶ ἀνιαιρότερον ἔσται μοι τοῦτο ἢ τῆς σῆς διαπεπτωκέναι φιλίας. ἐμὸν <τὸ> ἀτύχημα τοῦτο· σὲ δὲ τὸ παράπαν οὐ ψέγω· τοιγαροῦν ἰκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν Δίκην οὔ ποτ' ἄν, ὦ φιλάττη, παυσάμην, μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τιμωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀδικοῦσης, εἴ γέ σοι τοῦτο φίλον, ἀνέχεσθαι πάλιν καὶ συγγνώμην ἀπονέμειν τῇ σῇ πρέπουσαν ἡλικίᾳ· ἀνεκτὸν γάρ ἐμοὶ τὸν ἐμὸν ἔρωτα φέρειν καὶ μὴ σε μοχθηρόν τι πεπονθυῖαν ὀρᾶν. ἔρρωσο. κἂν ἀδικῇς, οἱ θεοὶ συγγνώμονες εἶεν. τίς ἂν οὖν, πρὸς Διός, εὐφημότερον ἐπέστειλεν ἀδικούμενος; ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΟΡΗΣ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΣ ΕΡΩΝ Ι' Φιλοπίνια Χρωματίωνι.

2 10 (t1) [t2] Καλὴν γέγραφα κόρην, καὶ τῆς ἐμῆς ἡράσθην γραφῆς. ἡ τέχνη τὸν πόθον, οὐκ Ἀφροδίτης τὸ βέλος· ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατοξεύομαι δεξιᾶς. ὡς ἀτυχῆς, <ὅς> οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφύης· οὐ γὰρ αἰσχροῦς εἰκόνας ἡράσθην. νῦν δὲ ὅσον μέ τις ἀποθαυμάζει τῆς τέχνης, τοσοῦτον κατοικτεῖρει τοῦ πόθου· οὐ γὰρ ἂν ἦττον δόξαιμι κακοδαίμων ἐραστὴς ἢ σοφὸς εἶναι τεχνίτης. ἀλλὰ τί λίαν ὀδύρομαι καὶ τὴν ἐμὴν καταμέμφομαι δεξιάν; ἐκ τῶν πινάκων ἐπίσταμαι Φαίδραν, Νάρκισσον, Πασιφάην· τῇ μὲν οὐκ αἰεὶ παρῆν ὁ τῆς Ἀμαζόνος, ἡ δὲ καθόλου παρὰ φύσιν ἐπόθει, ὁ δὲ κυνηγέτης, εἰ τῇ πηγῇ προσῆγε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ἂν ὁ ποθούμενος καὶ παρέρρει τῶν δακτύλων· ἡ μὲν γὰρ πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον, ἡ δὲ γραφὴ καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν Νάρκισσον οἶον διψῶντα τοῦ κάλλους. ἐμοὶ δὲ ὅσον ἐθέλω, πάρεστιν ἡ φιλάττη, καὶ κόρη τὸ φαινόμενον εὐπρεπὲς, κἂν τὴν χεῖρα προσάξω, ἀσύγχυτος ἐπιμένει βεβαίως, καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς οὐκ ἐξίσταται. ἡδὺ προσγελαῖ καὶ μικρὸν ὑποκέχνη, καὶ εἴποις ἂν ὡς ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προκύπτει τις λόγος καὶ ὅσον οὕτω τοῦ στόματος ἐκπηδᾷ. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἀκοὴν προσεπέλασα πολλάκις ὠτακουστῶν, τί ποτε ἄρα βούλεται ψιθυρίζειν, ἀποτυχῶν δὲ τοῦ λόγου πεφίληκα τὸ στόμα, τῶν παρειῶν τὰς κάλυκας, τῶν βλεφάρων τὴν χάριν, καὶ ὁμιλεῖν ἐρωτικῶς προτρέπω τὴν κόρην. ἡ δὲ καθάπερ ἐταῖρα τὸν ἐραστὴν ὑποκνίζουσα σιωπᾷ. ἐπέθηκα τῇ κλίνῃ, ἡγκαλίσάμην, ἐπιβέβληκα τῷ στήθει, ἵνα τυχὸν τὸν ἔνδον ἔρωτα θεραπεύσῃ, καὶ πλέον ἐπιμέμνηται τῇ γραφῇ. αἰσθάνομαι πάλιν τῆς παραπληξίας, καὶ κινδυνεύω τὴν ἐμὴν προσαπολέσαι ψυχὴν δι' ἄψυχον ἐρωμένην. χεῖλη μὲν φαίνει ὥραϊα, ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλησαι. τί δὲ ὄφελος κόμης καλῆς μὲν φαινομένης, κόμης δὲ οὐκ οὔσης; κἀγὼ μὲν δακρύω καὶ ποτνιῶμαι, ἡ δὲ εἰκὼν φαιδρὸν ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴθε μοι τοιαύτην ἔμψυχον, ὦ χρυσόπτεροι παῖδες Ἀφροδίτης, δοίητε φίλην, ὅπως ἂν ἐκ τῶν τῆς τέχνης ἔργων ἴδω κρεῖσσονα τέχνης, ὠραῖζομένην ἐν ζῶντι κάλλει, καὶ προσαρμόζων ἡδέως τῇ φύσει τὴν

ἐμαυτοῦ τέχνην ἄμφω θεάσωμαι συμφωνούσας ἀλλήλαις. ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΗΣ
ΟΜΟΙΩΣ ΕΡΩΝ ΙΑ' Ἀπολλογένης Σωσία.

2 11 (t1) [t2] Ἐβουλόμεν, εἴπερ οἷόν τε ἦν, τοὺς ἐρωτικούς ἅπαντας διερωτῆσαι καθ' ἕκαστον, εἴ τις αὐτῶν
ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἓνα καιρὸν δυοῖν περιπέπτωκε φίλτροις. ἐγὼ γὰρ ἐταίρας ἐρῶν πρὸς
ἀπαλλαγὴν τοῦ πόθου (οὕτω γὰρ ὥμην) συνεζύγην σῶφρονι γαμετῇ· καὶ νῦν τῆς τε πόρνῃς
οὐδὲν ἤττον ἐρῶ, καὶ ὁ τῆς ὁμοζύγου προσετέθη μοι πόθος, καὶ θατέρᾳ συνὼν οὐκ ἀμνημονῶ
τῆς ἐτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. ἔοικα γοῦν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν
πνευμάτων ἀπειλημμένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν, τοῦ δὲ ἔνθεν ἐστηκότος καὶ περὶ τῆς νεῶς
μαχομένων, ἐπὶ τὰναντία μὲν τὴν θάλασσαν ὠθούντων, ἐπ' ἀμφοτέρα δὲ τὴν μίαν ναῦν
ἐλαυνόντων. ἀλλ' εἴθε, καθάπερ οἱ Ἑρωτες τῇ ἐμῇ συνομιλοῦντες ἐνδαιτύονται ψυχῇ, οὕτω
ζηλοτυπίας χωρὶς αἱ γυναῖκες συνώκουν ἀλλήλαις. ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ
ΓΗΜΑΣ, ΙΝΑ ΜΗΔΕΝ ΑΛΑΖΟΝΙΚΟΝ ΕΚ ΠΛΟΥΣΙΑΣ ΥΠΟΜΕΙΝΗΙ ΙΒ' Εὐβουλίδης Ἠγησιστράτῳ.

2 12 (t1) [t4] Δυστρόπου γυναικὸς οὐδὲ πενία δεδύνηται μᾶλλον ἐξημερῶσαι τὴν γνώμην, οὐδὲ βραχὺ γοῦν
αὐτὴν παρασκευάσαι τοῦ ἀνδρὸς κατήκοον εἶναι. ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν ἐξεπίτηδες ἡγαγόμεν,
ὅπως εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσωμαι σοβαρόν. καὶ ἥρων αὐτῆς αὐτίκα, τὸ πρῶτον τῆς
ἀπορίας αὐτὴν ἐποικτεῖρων. καὶ τῆς τύχῃς ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν, οὐκ ᾔδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος
ἔλεος ἔρωτός ἐστιν ἀρχή. ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. ἀλλ' ἡ τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν
τύχην ἐνδεῆς πάσης ὁμοζύγου πλουσίας φρύαγμα καὶ τῦφον πολλῶ τῷ μέσῳ παρῆλθεν· ἔστι δὲ
καὶ τὸν τρόπον καὶ τοῦνομα Δεινομάχη, καὶ τὼ χεῖρε μόγῃς ἀπέχεται, καὶ ὥσπερ δέσποινα δεινὴ
κεκράτηκέ μου πικρῶς, οὔτε γοῦν ὡς εὐπορον τιμῶσα, οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδουμένη.
ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστὶν ἡ προῖξ. ναὶ μὰ Δία (ὑπεμνήσθην γάρ) θαυμαστὸν ἐπηνέγκατό μοι
κᾶκεῖνο· ἐπεντρυφᾷ πολυτελῶς, καθάπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστήσαι ταχύ· οὐδεὶς γὰρ
ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέῃ. ἐγὼ δὲ θοιμάτιον αὐτῇ δεικνύς, ὅπερ ἂν
τύχῳ φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· „ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς“. ἀλλ'
οὐδεπώποτε τῶν ἐμῶν πεφρόντικε λόγων, ὀδυνᾷ δέ με τὸν ἀγαπῶντα μάλιστα ἀναισθήτου
γυναικὸς ἀτιμία. τοσοῦτόν ἐστι δύσχρηστον τὸ κακόν. καὶ πέρας ἐν μόνον ἐμοὶ τούτου δοκεῖ,
τὴν βάρβαρον ἐς κόρακας ἐκπέμψασθαι τῆς οἰκίας, πρὶν τι σκαιότερον ὑπομείνω· φύσει γὰρ αἱ
γυναῖκες, ἐπ' αὐτῶν οἱ συνοικοῦντες ἀνέχωνται, βαρύτερον ἐπεμβαίνουσιν. ἀπίτω τοίνυν ἡ
θηριώδης. ἔστω, δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω. κατάδηλος ἡ γυνή· ἄρκτου παρούσης, φασίν, οὐκ
ἐπιζητήσω τὰ ἵχνη. ΕΤΑΙΡΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ΥΠΟΚΝΙΖΟΜΕΝΟΝ ΦΙΛΟΝ ΙΥ' Χελιδόνιον
Φιλωνίδῃ.

2 13 (t1) [t2] Μάτην ὑποκνίζῃ, γλυκύτατε, μάτην ὥήθης με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ. οὕτως ἴλεως εἴη μοι
Ἀφροδίτῃ· ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, τὸν ἔρωτα βεβαίως ἀνεπίληστον διετήρουν αἰεί.
καὶ τοι με καθεύδουσαν ἀφείς Μέγαράδε προσέπτῃς, ἐγὼ δ' ἀφυπνισθεῖσα πρὸς ἐμαυτὴν ἐβόων
τοῦτο· „οὐκ ἔστι Φιλωνίδης, ἀλλὰ Θησεύς.“ κοιμωμένην καταλιπὼν ὥχου. Ἀριάδην με πᾶσαι
καλοῦσι· σὺ δὲ Θησεύς ἐμοὶ καὶ Διόνυσος. οὐκ ἐβόμβει σοι τὰ ὦτα, ὅτε σοῦ μετὰ δακρύων
ἐμεμνήμην; εἰ μέντοι εἰδείης, ὅτι καὶ νυκτηγρετοῦσα διεμνημόνευον, καὶ <τὴν> σὴν
ἐπιστολὴν ὡς αὐτοχειρίᾳ μάλιστα γεγραμμένην μέσσην ὑπέθηκα τοῖς μαστοῖς, τὴν ἐπὶ σοὶ
διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν, ἐντεῦθεν ἂν ἤδη χίλια παρασκευάζου φιλήματα. οἶδα,
οἶδα, πόθεν εἰκότως τὴν ἀπάτην ὑπέστης. ὡς ἐταίρα διὰ κέρδος ὁμιλοῦσα τοῖς νέοις
ὑποκρίνομαι τῶν συνόντων ἐρᾶν, ὅπως ἂν μείζονα τούτοις ἐρεθίσω τὸν πόθον. ἵνα γὰρ μὴ
πολλάκις σοι διενοχλῶ, παρ' ἐτέρου τι λαβεῖν ἀνάγκη. σὺ δέ μοι καταμέμφῃ, τὴν ὑπόκρισιν
ἀγνοήσας. μὴ σύγε, δέομαι καὶ ἱκετεύω, καὶ κατασπένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων. ὅμως
ἤμαρτον, ὁμολογῶ, εἴ σοι φίλον ἀπλῶς ὁμολογούσης ἀκοῦσαι. καὶ ἦν βούλει δίκην ἐπίθεες,
πλὴν τοῦ διαλῦσαι τὴν ἡμετέραν φιλίαν· τοῦτον γὰρ μόνον οὐ φέρω τῆς τιμωρίας <τὸν>

τρόπον, οὐ μὰ τὴν σὴν φαρέτραν, ἐξ ἧς ἡδιστά με τοξεύεις. φυλάξομαι δὲ τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω· οὐκέτι γάρ σε ὥς ἐμόν, ἀλλὰ καὶ ὥς ἐμαυτήν, ὦ Φιλωνίδη, φιλῶ. ταῦτα γέγραφα, νῆ τοὺς Ἑρωτας, ἀσθμαίνουσα καὶ δεδακρυμένη καὶ καθ' ἕκαστον ὧν ἐπέστελλον ἀναστενάζουσα. ΦΙΛΙΑΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ἰδ' Μέλिटτα Νικοχάρητι.

2 14 (t1) ^[15] Εἰ μὴ τὴν καθ' ἡμῶν βασκανίαν ταχὺς ἀπεσόβησεν Ἑρως, καὶ Ἀφροδίτη θάττον ἀμφοτέροις ἀλεξίκακος ἀνεφάνη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μήτηρ, μέχρι παντὸς ἂν ἡμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις. μάτην ἐπέχαιρον οἱ βασκαίνοντες ἡμῖν τῆς φιλίας, καὶ εἰς κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἐπιβουλῆς ὁ σκοπός. ὅθεν, ὦ φίλτατε, μὰ τὸν φίλιον Ἑρωτα τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, χθὲς ἐπὶ τὸ σὸν δωμάτιον εἰσιούσα θάττον ἢ βάδην ἔκλαον ὑφ' ἡδονῆς, κατησπαζόμενην τε ἀπλήστως τὸν ἀφροδίσιον οἶκον, καὶ τῶν τοίχων ἐφαπτομένη τοὺς δακτύλους ἐφίλουν ὑπερχαίρουσα καὶ μειδιῶσα γλυκύ. μεταξὺ δέ πως προσαπιστοῦσα, πρὸς ἐμαυτὴν ἔφασκον· „ἄρα ἐγρήγορα, ἢ πλανῶσί με τῶν ὄνειράτων εἰκόνες;“ ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάβανέ με τις ἀπιστία. σὺ δὲ ὥς τὸ σὸν ἑώρακας Μελισσάριον, ὥσπερ εἰς σύμβολον χρονίου θεάματος μεθ' ἡδονῆς τὸν δάκτυλον ἀνατείνας, ἀσμένως αὐτὸν περιέστρεφες ἠθικῶς. πολλὴ οὖν χάρις τοῖς φιλίοις θεοῖς, ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀνανεοῦνται τὸν πόθον· μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρου καὶ μεῖζονος αἰσθάνομαι τούτου· αἰεὶ γάρ πως ἡδίους αἱ τῶν ἐρώντων μεθ' ὕβριν κολακεῖται δοκοῦσιν. ΓΑΜΕΤΗ ΚΑΙ ΧΗΡΑ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΦΙΛΑΙ ΚΑΙ ΠΟΘΟΥΣΙΝ, Η ΜΕΝ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ, Η ΔΕ ΤΗΣ ΕΤΕΡΑΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ἰε' Χρυσὶς Μυρρίνη.

2 15 (t1) ^[14] Τοὺς ἀλλήλων, ὦ φιλάττη, συνεπιστάμεθα πόθους. σὺ μὲν τὸν ἐμόν ἄνδρα ποθεῖς, ἐγὼ δὲ τοῦ σοῦ θεράποντος ἐκθύμως ἐρῶ. τί οὖν πρακτέον; πῶς ἂν εὐμηχάνως ἐκάστη τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα θεραπεύσῃ; ἐδεήθην <τῆς Ἀφροδίτης> , εὖ ἴσθι, τῆς θεραπείας τὴν ἔννοϊαν ἐμβαλεῖν, καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἢ δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην, ἣν οὕτω πράττειν παρεγγυῶ σοι, Μυρρίνη. τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμόν <δὲ> δεσπότην ἐρωτικὸν δόκει οὖν θυμουμένη ἅμα καὶ τύπτουσα τῆς οἰκίας ἐκπέμπειν, ἀλλὰ πρὸς θεῶν πεφεισμένως καὶ τῷ παρόντι μοι πόθῳ τὴν μαστίγα συμμετροῦσα· ὁ δ' οὖν οἰκέτης, Εὐκτιτος ὁ καλός, πάντως ἄτε πρὸς φίλην τῆς κεκτημένης φεύζεται παρ' ἐμέ, κἀγὼ τὸν ἄνδρα ὥς ὑπὲρ τοῦ θεράποντος τὴν δέσποινα ἰκετεύοντα τὴν ταχίστην ἐξαποστέλλω πρὸς σέ, οἷον μετὰ δεήσεως αὐτὸν ἐξωθοῦσα. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἑκατέρα τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη ἐρώμενον οὐκ ἀμελήσει τοῦ Ἑρωτος ὑψηγομένου ἐπὶ σχολῆς ἅμα καὶ ῥαστώνης χρήσασθαι τῷ παραπεπτωκότι καιρῷ. ἀλλ' ἐπὶ μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συγκοιμήσει, καί μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν. ἔρρωσο, καὶ πέπαυσό μοι θρηνοῦσα τοῦ συζύγου τὴν ἄωρον τελευτήν, φίλον ἀντ' ἐκείνου τὸν ἐμόν σύνοικον εὐτυχοῦσα. ΠΟΡΝΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΑΛΛΗΝ ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΚΡΙΝΟΝΤΑ ΦΙΛΗΝ ἰς' Μυρτάλη Παμφίλῳ.

2 16 (t1) ^[13] Ἐμὲ <τὴν> ποθοῦσαν περιφρονεῖς καὶ περὶ ἐλαχίστου ποιῇ, ἐμὲ τὴν ἐρῶσαν ὑστέραν ἔχεις καὶ πάρεδρον ἡδονήν, καὶ πολλάκις τὴν ἡμετέραν οἰκίαν ὥς οὐδὲ ἰδὼν ποτε παρέρχῃ. θρύπτῃ, Πάμφιλε, πρὸς ἐμέ, καὶ καλῶς, ὅτι μὴ ἀπέκλεισα ἐλθόντα „ἔνδον ἕτεροσ“ εἰποῦσα, ἀλλ' εἰσεδεχόμενην ἀπροφασίστως. τότε δ' ἂν σε καιόμενον εἶδον καὶ ἀντιμεμνηνότα. ἐγὼ διέφθειρά σε ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο διεμφανίζουσα. ὑπερόπται γὰρ αἰσθόμενοι γίγνεσθε. μία μόνη δικαίως ἐσπούδασταί σοι θαῖς· καλὴ γὰρ ὅτι <μάτην> ποθεῖται. ἐκείνην διώκεις, ὅτι σε πόρρωθεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ ῥαδίῳ ἐφίεσθε· καὶ ὅτε πολλὰ διδοὺς μάτην ἰκετεύων τὴν σὴν ἀποκάμῃς, ἐμὲ λοιπὸν τὴν ἐξ ἀπορίας ἐπιζητεῖς. καίτοι γε τεττάρων ὀβολῶν ἀξία θαῖς, εἰ πάνυ πολλοῦ. ἐγὼ τοίνυν ἢ λαϊκὰς τῶν κακῶν ἐμαυτὴν αἰτιῶμαι· πολλάκις γὰρ ἐπομοσαμένη τὴν ἄτοπον ταύτην διαλῦσαι φιλίαν, ἥνίκα σε πάλιν ἐώρων, αὐτίκα μανικῶς προσεπῆδων καθάπαξ ἐπιλελησμένη τῶν ὄρκων, καὶ λίαν ἐκκεχυμένως ἡγάπων, ἐφίλουν τε ἡδέως, καὶ σφοδρῶς ἄγαν ὑπελάβανον ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τιτθολαβεῖν ἐπέτρεπον. σὺ μὲν οὖν οἶε με τὸν αὐτὸν αἰεὶ

τρόπον ἔξειν ὥς εὐπειθῇ καὶ ἐτοιμότατα προκειμένην· ἀλλ' ἔγωγε μὰ τοὺς Ἑρωτας—μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ. καὶ τί χρὴ με περιττὸν ἀποτελέσαι τὸν ὄρκον, παρὸν τοῖς ἔργοις ἐμαυτὴν ἐμπεδῶσαι καὶ περὶ τῶν δοκούντων ἀποδείξαι βεβαίαν; ἔρρωσο, καὶ πρὸς τῶν θαΐδος μαστῶν καὶ φιλημάτων μηδὲ αὐθις <με> παρενόχλει. ΜΟΙΧΟΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΣΩΦΡΟΝΑ ΙΖ' Ἐπιμενίδης Ἀριγνώτη.

2 17 (t1) [41] Φίλανθρώπως, ὦ γύναι, παραγγέλλεις, καὶ φειδομένης ἄγαν ὁ λόγος· ἔφης γάρ· „μέχρι τίνος, ὦ μειράκιον, παραμένεις, μηδένα διαλείπον καιρόν; σύνοικον ἔχω· μὴ μάτην τὸν ἐμὸν ρύπαινε βίον. ἄπιθι, τὴν σὴν ὁδὸν διανύον, πρὶν ὑπ' ἐκείνου φωραθῆς καὶ δι' ἐμὲ τοιοῦτος τεθνήξεται νεανίας.“ ἀλλ' εἰ τοιαῦτά μοι παραινεῖς, οὐπώποτε ἡράσθης ἀφ' ὧν λέγεις, οὐδὲ κατεῖδες ἐρῶντα· σφόδρα γοῦν ἀπειρότερον διαλέγῃ. οὐκ ἔστιν αἰδήμων ἐραστής, κἂν προπηλακίζομενος τύχῃ, οὐδὲ δειλός, κἂν δέοι τεθνάναι. πρὸς κῦμα, πρὸς πνεῦμα πλεῖν οὐδὲν αὐτῷ διαφέρει. τούτοις μᾶλλον τιμᾶται Ἀφροδίτῃ ἢ λιβανωτῷ καὶ θυσίαις. ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν λόγων· λῆροι γάρ εἰσι καὶ φληναφοὶ παντελῶς. ἐγὼ τοίνυν ἐρωτικὸς ἀνέκπληκτος μηδὲν ὀρρωδῶν τὴν ἀνδρείαν μιμήσομαι τῶν Λακῶνων· παρ' ἐκείνοις γάρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον, ἐμοὶ δὲ παρακελεύεται κάλλιον ἢ ψυχὴ „ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ“, καὶ διὰ <τὸ> σὸν κάλλος ἢ γάμον ἀσμένως ἢ τάφον αἰροῦμαι. ἔστωσαν ἢ τρεῖς ἔξ ἢ τρεῖς κύβοι νῦν οἱ πεπτωκότες. μὴ τοίνυν, ὦ καλλίστη γυναικῶν, ὑπολάβῃς τὰ γεγραμμένα μόνῃς χειρὸς εἶναι καὶ γλώττης ἀπλῶς ἀμαρτήσῃ γὰρ τῆς ἀληθείας πολὺ. ἔλεγχός ἐστι ταῦτα ψυχῆς ἐρώσεως, κἀκεῖνη διὰ τούτων τὸ συμβὰν κατεμήνυσε πάθος. ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΡΑΣΤΗΝ ΜΑΓΓΑΝΕΙΑΝ ΠΛΑΣΑΜΕΝΟΥ ιη' Μαντίθεος Ἀγλαοφῶντι.

2 18 (t1) [41] Γύνῃ τοῦνομα Θελξινόη προσχήματι σώφρονος ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθέλκουσα τὴν ἀμπεχόνην κἀκεῖθεν κομιδῇ στενὸν ὑποβλέπουσα, ἐλάνθανε κακοτεχνούσα τοὺς νέους· καὶ γὰρ κυνὶ προσέοικε λύκος, ἀγριώτατος ἡμερωτάτῳ. ταύτης ὁ Πάμφιλος οὐκ οἶδα ὅπως πολυπραγμονήσας τὸ βλέμμα ἐκ πρώτης θεάς ἡράσθη ταχύ· δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροὴν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐρωτικῶς διεθερμάνθη, καὶ ὥσπερ βοῦς μυωπισθεὶς ἐταράττετο. ὥκνει δὲ τὸν πόθον δηλῶσαι, τὴν ἐμφαινομένην σεμνότητα δεδιώς. συνῆκε τοῦ μειρακίου τὴν ὑπόνοιαν ἢ γυνὴ ὥς πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν. *** ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐχ ὥς προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν, ἀλλὰ τις εἶναι τῶν περιέργων ἐδόκει· καὶ πολλὰ τερατευσάμενος ἐπηγγέλατο μόνος αὐτὴν δαιμονίως καταδουλώσαι τῷ νέῳ. καὶ χρυσοῦς αὐτὸν πρότερον εἰσπραξάμενος οὐκ ὀλίγους ὑπὸ τῷ πόδε τοῦ ποθοῦντος ἤγαγεν ἀρρήτῳ λόγῳ τὴν ἄνθρωπον, ὥσπερ αὐτὸς ὑποδεικνύς τὴν γυναικὰ προσιούσαν ἐνεανιεύετο λέγων. ἢ δὲ τὴν ὑπόκρισιν αὐτοῦ πιστουμένη τὸ μὲν πρῶτον οἶον ὑπόσεμνος συνεδείπνησεν ἐγκεκαλυμμένη, καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγέυετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. ἔπειτα τῶς ἀντερᾶν ὠμολόγει νῦν πρῶτον ἔρως πειρασθεῖσα, καὶ ἦν πάντα μιμηλῶς ἐρώσεως τὰ δρώμενα παρ' ἐκείνης· καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῷ μειρακίῳ, νῦν μὲν ἀποστένουσα τὸν πόθον, νῦν δὲ πικρῶς ὀλοφυρομένη ἦν ἐξημίωται σωφροσύνην, καὶ ὁ Κρὴς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν. ὁ δὲ σχηματισάμενος μαγγανείαν παρ' ἑκάστον ἑαυτὸν ἀπεθαύμαζεν, εἰς σύμβολον παραδόξου νίκης ἀνατείνων τὴν χεῖρα. ταῦτα μὲν οὖν γέγονε δῖς τε καὶ τρεῖς καὶ σφόδρα πολλάκις. ὥς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν τῶν χρημάτων καὶ κατέστησαν παττάλου γυμνότερον, ἀπέλιπον αὐτὸν ἐν πενίᾳ δήπου μυριά, καὶ περιπεφρονήκασιν παντελῶς. ὁ μὲν οὖν ἐραστής περιώδυνος ἐκ τοῦ πόθου τὸν φιλτροποιὸν ἰκέτευε πάλιν κατ' ἐκείνης ἀνακινήσαι τὰς ἴγυγας· ἔτι γὰρ οὕτως ἡγεῖτο κεκρατημένος τῇ χλεύῃ· ὁ δὲ φησιν· „ὦ τάν, εἷς γε τὰ τοιαῦτα πρόσκαιρος ἡμῶν ἐστὶν ἢ τέχνη, ἄλλως τε καὶ ἀπολέλαυκας ἱκανῶς.“ τούτοις ἀμφοτέρω φενακίσαντες τὸν νέον ἀπῆλθον, ἢ μὲν πλασαμένη σώφρονος ἦθη, ὁ δὲ καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ὑποκρινάμενος τῶν περιέργων τὸ σχῆμα καὶ

δαιμόνων προσηγορίας συνείρων πλασματώδεις τέ τινας υποφθεγγόμενος ἐπικλήσεις καὶ ψιθυρίζων ἀπατηλῶν γοητευμάτων λόγους φρικώδεις, ἔνθα δῆθεν αὐτὸς ὑποτρέμων παρεστῶτι πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκελεύετο τῷ μειρακίῳ. ΓΥΝΗ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΥΣΑ ΠΡΟΑΓΩΓΟΝ ΑΥΤΗΙ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΑ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΙΘ' Ἀρχίλοχος Τερπάνδρῳ.

2 19 (t1) [5] Ὅρα, πρὸς Διός, ὅπως γυνή τις ἡρέμα προτρέπει μαστροπὸν αὐτῆς γενέσθαι τὴν δούλην. ἔφην. ἔφη γάρ· „ἡ φαντασίαν εἶδον, ὧ παιδίσκη, καθ' ὕπνον, οἷα φιλεῖ, ἢ πρὸ θυρῶν ἀκήκοα νέων κωμαστῶν ὑπὲρ ἐμοῦ <ἀγωνίζο> μένων ἄωρὶ νύκτωρ, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ. ἐλεύθεροι γὰρ οἱ στενωποὶ· παίζουν καὶ γελᾶν καὶ ἄδουν τῷ θέλοντι ἔξεστιν. νῆ τὰς Μούσας, εὐστόμῳς ἦδον, ἴσα καὶ Σειρήνες γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν.“ „ἀληθῆ“, φησὶν ἡ παῖς, „ἀκήκοας, ὧ κεκτημένη· σὲ γὰρ τις νέος καταβόστροχος ἔτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ πάλαι ποθεῖ, Ἴπποθάλης μὲν ὄνομα, ἱκανὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γινώσκεσθαι. καὶ πολλάκις μοι διείλεκται περὶ σοῦ, καὶ 'βούλομαι', ἔφη, 'τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν, ἀλλ' ἐδεδίδειν προσαγγεῖλαι τὸν λόγον““. αὐτίκα γοῦν ἡ κεκτημένη τὴν θεράπαιναν ἐπνήρητο· „τὸ βούλημα ἤκουσας, ὧ φιλάτῃ;“ „ναί“, φησὶν ἡ παιδίσκη. ἡ δὲ „ὥς ἐμοῦ γε μήπω μαθούσης“, ἔφη, „παρίτω πάλιν προσᾶδων, καὶ ἐρωτικός μοι δοκοίη, χαριῶμαι τῷ μειρακίῳ.“ ἤλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας, ἐμμελέστερον ἦδεν, ἐκρίθη καλός, καὶ ἀλλήλων συναπέλαυνον ἄμφω οὐ μόνον στέρνῳ στέρνον ἀρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχὰς τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται, καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ βούλεται· σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας καὶ περὶ τὰ χεῖλη συναντῶσιν, καὶ ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν. ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΑΠΩΘΟΥΜΕΝΗΣ ΝΕΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑ ΚΟΡΟΝ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΥΠΕΡΟΨΙΑΝ Κ' Ὠκεάνειος Ἀριστοβούλῳ.

2 20 (t1) [6] Νέος ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ· ὃ μὲν γὰρ ἱκετεύων ἔφασκε ταῦτα δὴ τὰ μυριόλεκτα καὶ συνήθη πρὸς τὰ παιδικὰ τοῖς ἐρώσιν, „οὐκ ἐπικάμπτη πρὸς ἔλεον ὀρώσα μειράκιον; οὐ συναλγεῖς μοι ποθοῦντι; ἔχε με κατὰ κράτος ἐλοῦσα τὸν πᾶσι καὶ πάσαις ἀνάλωτον“. ἡ δὲ τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ὧδε ῥῆσιν ἐρεῖ· „ἐμοὶ προσλαλῶν εἰς πῦρ ξαίνεις, γύργαθον φουσᾶς, σπόγγῳ πάτταλον κρούεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς.“ τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νεανίσκος ἐξωργίσθη, καὶ ἀναφλεχθεὶς τῷ θυμῷ τὸν λαιμὸν ὀγκούμενος ἐφύσα τε καὶ τραχύτατα διελοιδореῖτο τῇ ποθουμένῃ· „ὥς φιλόνεικος“, εἶπεν, „ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνή, ὥς ἀτεράμων, ὧ γῆ καὶ θεοί. θαυμαστὸν οὖν πῶς ἡ τοιάδε ψυχὴ οὐκ ἐτέχθη μᾶλλον θηρίον“. ἡ δὲ τῇ λαιᾷ χειρὶ βραχὺ τὴν παρειὰν ἐπικλίνασα, τῇ δὲ λαγόνι τὴν δεξιὰν ἐμβαλοῦσα ἠθικῶς ἅμα „τὸν λόγον ἀμυνοῦμαι“, φησὶν. „κλᾶταί σου μᾶλλον ἢ γλῶττα, καὶ φληναφᾶν μόνον ἐθέλεις. πλὴν ὅποιον εἴρηκας ἄκουε. ἐν ταῖς ἀκρωρείαις περιπλανώμενα τὰ θηρία σπανίως ἐπιτίθεται τοῖς ἀνθρώποις, ἐξ ὑμῶν δὲ ζωγρηθῆτω, καὶ παραθηγόμενα τοῖς κυνηγεσίοις μανθάνει καὶ θυμὸν ἀγριαίνειν· ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμᾶς ἐκδιδάσκετε οἷον θηριοτροφοῦντες μηδαμῶς ἐλεεῖν, ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι τοὺς νέους. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, ἀστρώτους καὶ χαμαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπαρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν ἀξιοῦντες, καὶ δακρύνοντες κατόμνυσθε τοὺς θεούς, ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχοντες τὸν ὄρκον. ὥς γὰρ λύκοι τοὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν, οὕτω τὰ γύναια ποθοῦσιν οἱ νέοι, καὶ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. ἡνίκα δὲ μέχρι κόρου τὸν ἑαυτῶν ἀποπληρώσετε πόθον, καὶ τὰς πρότερον ὑμῶν ἐρωμένας ἐκ μεταβολῆς ἐραστρίας ποιήσετε, μεγαλαυχεῖτε λοιπὸν καὶ καταγελάτε τῆς ὥρας, μυσатτόμενοι τὰς ἀθλίας, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις. προσπύοντες ἡδοναῖς· ἐφήμερα γὰρ ὑμῖν τὰ δάκρυα καὶ ὥσπερ ἰδρῶς ἀπομάττεται. τοὺς δὲ ὄρκους αὐτοῖ φάτε μὴ προσπελάζειν τοῖς ὡσὶ τῶν θεῶν. λύκος οὖν χανών, ὧ Λύκων, ἄπιθι διὰ κενῆς, καὶ μηκέτι κάλει θηρία τὰς φυλαττομένας αὐτοῖς

περιπεσεῖν τοῖς θηρίοις.“ Ο ΣΥΜΒΑΛΩΝ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΦΙΛΗΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ κα’ Ἀβροκόμης Δελφίδι ἐρωμένη.

2 21 (t1) [14] Πέριεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια πανταχῇ, μὰ Δία, οὐχ ἵνα τούτων ἄψαιμι (μὴ οὕτω χαλεπῶς ἀκούσης τοῦ λόγου), ἀλλ’ ὅπως παράθεσιν ἀκριβῆ σου τε κἀκείνων ποιήσωμαι, τῆς ἐν πάσαις διαπρεπούσης τῷ κάλλει, καὶ παραλλήλους κατ’ ἑμαυτὸν ἐννοούμενος ἀντικρίνω· καὶ νῆ τὸν Ἑρωτα τὸν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἐμὴν τετοξευκότα ψυχὴν, πάσας ἐν πᾶσι νενίκηκας, ὡς ἔπος <εἰπεῖν> , τῷ σχήματι, τῷ κάλλει, ταῖς χάρισιν· αἱ γὰρ χάριτές σου παντελῶς ἄδολοι καὶ ἀληθῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμναί· καὶ φύσεως αὐτόσκευον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς, ὄφρ’ ὅπως μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου· οὔτε στεφανοῦσθαί σοι τὴν κεφαλὴν ἀναγκαῖον, ἅτε τῆς κόμης ἀποχρώσης αὐτῇ· καὶ ὅσον τὸ ρόδον φαιδρότερον τῆς ἄλλης πέφυκε πόας καὶ λίαν καθ’ ἑαυτὴν εὐδοκιμούσης, τοσοῦτον καὶ τῶν ἐπισήμων γυναικῶν ὑπερφέρεις. τοιγαροῦν, ὦ μέλισσα ἐμή, ἀρπάζεις τὰ πάντων ὄμματα καὶ προσέλκεις καινότερον τρόπον, οἷον οὔτε ἰχθὺν ἀλιεὺς εἴλκυσεν, οὔτε ὄρνιν θηρευτῆς οὔτε κυνηγέτης νεβρόν. ἀλλ’ ἐκεῖνα μὲν ἢ ἀπὸ δελεάτων ἢ τῶν ἰξῶν ἄγουσιν ἢ ὅπως ποτέ· σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῇ θεᾷ γαννυμένους ἄγεις ἡμᾶς. ἀλλ’ ὦ Δελφίδιον ἐμόν τε πρόκριτον ἀγαθόν, ζῶης ἐπὶ μήκιστον, εὖ ζῶης· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἐγὼ φλέγομαι μόνῃ, καὶ τοῖς θεοῖς ἐπέυχομαι πᾶσι μηδαμῶς ἔχειν περὶ τὴν ὀρθῶς φανεῖσάν μοι κρίσιν ἑτεροῖον τὸν νοῦν. εἴθε τοίνυν, ἐμὸν γάνος, σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις τὴν νίκην, ἐγὼ δὲ μέχρι παντὸς τὸ χρυσοῦν τῶν Ἑρώτων εὐτυχῆσαιμι βέλος. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ πειρῶ τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίας· οὔτε γὰρ αὐτὴ δύνασαι οὔτε ἐγὼ βούλομαι· οὐ γὰρ ἀποθύμιον ἔχω τὸν πόθον. ἔστω τοίνυν ἔργον ἐν μόνον ἐπιδέξιον ἐμοὶ φιλεῖν Δελφίδα καὶ ὑπὸ ταύτης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν τῇ καλῇ καὶ ἀκούειν λαλούσης. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΜΕΘΟΔΩΣ ΤΟΝ ΜΟΙΧΟΝ ΑΠΟΛΥΟΥΣΗΣ κβ’ Χαρμίδης Εὐδήμω.

2 22 (t1) Γυναικὸς ἔτι προσεμβατεύοντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης, οὕτω συμβὰν ὁ ταύτης ἀνὴρ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος ἔκοπτε τὴν θύραν ἅμα βοῶν. ἡ δὲ τοῦ κτύπου καὶ τῆς βοῆς αἰσθομένη ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγορεῖ μηνύματα συζυγίας. εἰτά φησι παραθαρρύνουσα τὸν μοιχόν· „εἰ νῦν τῷ συνοίκῳ δεσμώτην σε προσαγάγω, μηδὲν δείσης μηδ’ ὑποπτῆξης, ὦ φίλε.“ συνέδησε τοῦτον, ἀνέωγε τὴν θύραν, ὡς ἐπὶ τοιχωρύχον ἐκάλει τὸν ἄνδρα, φάσκουσα· „τοῦτον κατέλαβον, ἄνερ, ἐγχειροῦντα συλαγωγῆσαι τὸν ἡμέτερον οἶκον“. ὁ δὲ θυμωθεὶς ὥρμηκεν εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ’ ἡ γυνὴ διεκώλυε παραινοῦσα μᾶλλον τὸν κακοῦργον ἔωθεν παραδοθῆναι τοῖς ἔνδεκα· „εἰ δέ γε δέδοικας, ἄνερ, ἐγὼ συναγρυπνοῦσα τοῦτον φυ <λάξω>

*** [15]